REIPASTA KESÄLEIKK
Valok. Porissa Lauri Lindroos

Suomen Kuvalehti

№ 33 1926

HINTA 3 MK.

Hei!
Kuka sen saa?

Ei leikki leikille tunnu, jollei kotiin tultua saa välipalaksi maitoa ja

Hangon Keksejä

Nämä herkulliset keksit ovat valmistetut ensiluokan jauhoista, voista, maidosta, munista ja sokerista — niinollen yksinomaan ravintorikkaista aineksista, joista kaikki pitävät.

Keksejä täytyy aina olla talossa,
mutta pitäkää silmällä, että ne ovat parasta laatua —
Hangon Keksejä.

*

SUOMALAIS-ENGLANTILAINEN
BISCUIT-TEHDAS O/Y
HANCON VAIHDE

Valkeita pullistuneita purjeita

näkyy ulkona merellä ja saarien ja luotojen välissä.

Uinti viekoittelee — pöly ja hiki on huuhdottava pois. Onko veneessänne Ilona-saippua myötä?

Jos Teillä on veneretkillänne ILONA-saippua mukananne on Teillä jokapäiväiseen pesuunne käytettävissänne oivallinen saippua, miellyttävä, virkistävä ja ihoa vahvistava.

Hienot, jalostetut aineet ja miedot balsamit, joita se sisältää, lahjoittavat Ilona-saippualle harvinaisen kyvyn vaikuttaa terveellisesti ihoon. Ellette vielä olisi Ilonaa käyttänyt, niin koettakaa.

ILONA-kauneussaippua jokaiseen purjeveneeseen — olkoon purjehtijoiden kesän tunnuslause.

Valmistus on
fil. tri Arne Homen'in tieteellisen
tarkastuksen alainen.

*

Lukekaa käärepaperin alla oleva tiedonanto onnenrahoista.

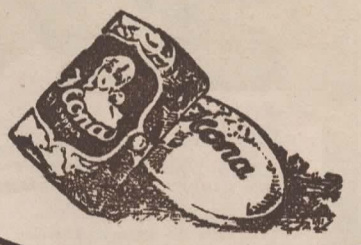

Ei matkaa ilman Kirsikka romaania

Uusimmat Kirsikka-romaanit.

Tähän mennessä ilmestyneet (vielä saatavissa olevat) numerot Kirsikka-romaaneja ovat:

JACK LONDON: *Erämaa kutsuu.* Romaani voimakkaasta maailmasta.

ALFRED MACHARD: *Mörkö.* Parisilainen rikosromaani.

P. O. HÖCKER: *Kielletty hedelmä.* Rakkausromaani itämailta.

H. A. VACHELL: *Maineensa veroinen.* Tavarataloromaani.

H. BINDLOSS: *Karjakuninkaan tytär.* Romaani suuresta lännestä.

ARNOLD BENNETT: *Taivaallista ja maallista rakkautta.* Merkillinen rakkausromaani.

P. G. WODEHOUSE: *Prinssi ja Betty.* Kesäinen rakkaustarina.

H. MAC GRATH: *Papukaija ja Kumpp.* Rakkausromaani kaukaisesta idästä.

W. J. LOCKE: *Septimus.* Hieno romaani omituisesta miehestä.

H. de VERE STACPOOLE: *Huilunsoittajan katu.* Kirsikkaromaanien uusin, herkkä rakkaustarina.

Jokainen näistä kauniisti koviin kansiin sidotuista romaaneista maksaa vain **12** mk.

Kaikissa kirjakaupoissa, asemilla, junapojilla!

OTAVA

Ilmoitussivu.

LUOTETTAVA!

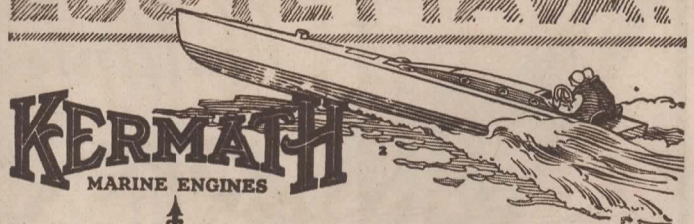

KERMATH
MARINE ENGINES

Kaikki osat ovat standardisoituja ja voidaan niitä vaihtaa koneesta toiseen. Amerikkalainen Bosch-magnetto — impulssikytkentä.

3—100 hevosvoimaa, 1—6 sylinteriä, neli-tahtikoneita.

*

KERMATH-venemoottorit ovat rakennetut suurella huolella ja tarkkuudella ja vaativat vain tavallista hoitoa pysyäkseen käyntikunnossa. — Kermath-venemoottorit ovat ensi sijalla käytössä, säästössä ja luotettavuudessa.

*

O/Y MARITIM
Helsinki, L.-Ranta 20.

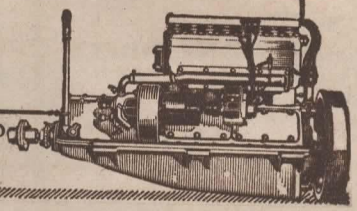

KERMATH MANUFACTURING CO
Detroit, Michigan, U. S. A.
Sähköosoite: Kermath.

Kodikkuutta hyvinkiillo- ja huone

lisäävät tetut lattiat kalut

verratkaa mihin muu-tahansa,

Koettakaa Vikingiä hun tuotteeseen

niin huomaatte että se on parasta, halpuudestaan huolimatta

Kaunis Rahna selittää naisille kuinka Taky-salvaa on käytettävä:

Ammattini tanssijattarena pakoittaa minut poistamaan liikanaisen hiuksen kasvun. Minä tunnen ehkä paremmin kuin kukaan nainen, kuinka vaarallista on partaveitsen käyttö, joka loppujen lopuksi vaatii ajelua joka päivä tahi pahalle haisevia depilaattoreja. Nyttemmin voin kuitenkin uudella merkillisellä keksinnöllä, Taky-salvalla poistaa 5 minuutissa liikanaisen hiuksen kasvun. Taky-salvaa käytän sellaisenaan putkesta, muutamien minuuttien kuluttua huuhdon vedellä ja ihoni on pehmeä ja valkoinen. Senlisäksi liuottaa Taky-salva hiukset juureen saakka, jota partaveitsi ei luonnollisesti tee. Alettuani käyttää tätä ihanaa salvaa, olen huomannut, että uudet hiukset kasvavat hitaasti, melkein näkymättömänä, useasti myöskin lopullisesti häviävät. Jokainen nainen, joka ei halua omistaa rumentavia hiuskarvoja, käyttäköön Taky-salvaa.

Taky-salvaa on myytävänä kaikkialla hintaan Smk. 30:—. Ainoastaan yksi malli, hintaansa nähden edullisin.

PÄÄEDUSTAJA:
A/B PARFUMERIE IDMAN & ARVELA O/Y

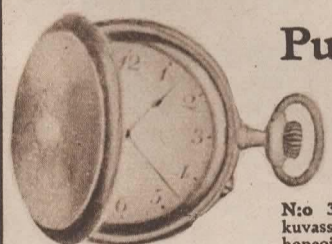

Puolella hinnalla

tarjoamme nyt todella luotettavia hienoja herrain

»LOISTOKELLOJA»

Tilatkaa allaolevan mukaan:

N:o 3850. Herrain loistokello, sama kuin kuvassa. Kuoret kauttaaltaan hyvin vahvasti hopeoitu, reunat, viisarit ja nuppi loistaviksi kullatut. Välikuori palkintomitalleilla. Varma käynti. Hinta ainoastaan Smk. 125:—.

N:o 1850. Herrain kello, nikkelikuorinen, reunat ja viisarit kullatut. Tarkka käyntinen. Hinta Smk. 75:—. / Ylempänä oleviin hintoihin tulee lisäksi postimaksu Smk. 5:— joka on lähetettävä tilauksen mukana. Tavaran lähetämme postietuantia vastaan. / Tehkää tilauksenne heti.

Lähetystoimisto Merkur, Tampere.

Naisille, jotka suosivat säästäväisyyttä ja aistikkuutta

AISTIKKAAT, säteilevän kauniit Holeproof sukat viimeisin Parisin värivivahduksin — siinä mieleisenne laatu, jossa esiinnytte parhaiten eduksenne, vieläpä säästäen rahoja hämmästyttävästi.

Holeproof sukat ovat tavattoman kestäviä teriensä ja kantapäidensä lisävahvennuksen takia. Missä tavalliset sukat menevät pian puhki, siinä Holeproof'in erikoislujuus vastustaa reikiä ja kulumista. Kysykää Holeproof sukkia, mainitkaa nimi Holeproof. — Hinta on kohtuullinen, säästö kaksinkertainen.

Myytävänä kaikissa luotettavissa liikkeissä.

Tämä tavaramerkki on jokaisessa sukkaparissa.

Edustaja Suomessa: **SVEN MALMSTRÖM** Mikonk. 5, Helsinki

Holeproof Sukkia

Holeproof Hosiery Co, Milwaukee, Wis., U. S. A.
52 vuoden kokemus sukkain valmistuksessa.

Hän on tyytyväinen

terveine, vahvoine, puhtaine hampaineen, sillä hän on seurannut tieteen neuvoa ja joka päivä käyttänyt hampaiden hoidossa

Oxygenol hammastahnaa

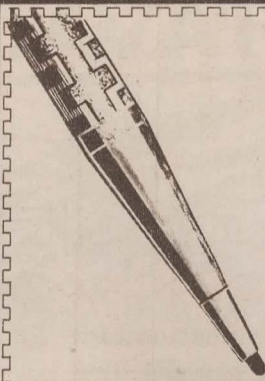

EVERSHARP, WAHL PEN-

täytekynän toveri

eri malleja, erihintaisia, kaikille sopivia.

EVERSHARP

lyijykynä on aina terävä, aina käyttökunnossa. Hinta alkaen 65 mk:sta kappaleelta.

O/Y
HERMAN LINDELL
I. Heikinkatu 5, Helsinki

Multiple

RENGASKIRJA

ON
HINTA-
REKISTERI-
HINNOITTELU-
MUISTIINPANO-
Y.M. KIRJANA
KESTÄVIN JA
KÄYTÄNNÖLLISIN

Pyytäkää aina
"MULTIPLE"
"rengaskirja!

HINTALUETTELO
PYYNNÖSTÄ ILMAISEKSI

HERMAN LINDELL
ITÄ HEIKIN-KATU N:o 5
HELSINKI

SINGER

ENEMMÄN KUIN 70 VUOTTA
OMPELUKONEIDEN
MAAILMANMERKKI

HAWK-EYE
N:o 2 & 2A

Kuvakoko:
6×9 cm ja 6,5×11 cm.

Ainoastaan
Smk. 125:— ja 200:—

*

KODAK-FILMI
on luotettavin filmi

*

KEHITÄMME KODAK
erikoiskehitteellä.

JÄLJENNÄMME VELOX-
PAPERILLE.

*

Jos siis tahdotte hyviä kuvia, niin lähettäkää filminne ja levynne meille.

*

P. J. Bögelund, Valok. tarpeisto
KODAK PÄÄASIOIMISTO
P. Esplanadink. 27

KYMMENES VUOSIKERTA HELSINKI, ELOK. 14 P. 1926

SUOMEN KUVALEHTI

PÄÄTOIMITTAJA L.M. WIHERJUURI UUDENMAANKATU 10

MAAILMANKONFERENSSIN JOHTOMIEHIÄ

Keskellä toht. John R. Mott, N. M. K. Y:n maailmankomitean uusi puheenjohtaja ja konferenssin presidentti, oikealla toht. Karl Fries, N. M. K. Y:n maailmanliiton nyt eronnut pääsihteeri ja vasemmalla Ruotsin prinssi Oscar Bernadotte, toinen konferenssin varapresidenteistä. Kuva on otettu jumalanpalveluksen aikana Johanneksenkirkossa alkajaispäivänä.

Valok. Eric Sundström.

Suomen lippu

»SUOMEN siniristilippu kunniaansa!» Sanat ovat kuluneet fraasiksi. Lausetta on käytetty lukemattomat kerrat juhlapuheitten ja sanomalehtikirjoitusten kaunistuksena. Sillä on tehostettu tunnelmaa ja herätetty innostusta mitä moninaisimmissa tilaisuuksissa. Mutta noudatetaanko myöskin teossa iskusanaan sisältyvää velvottavaa kehotusta?

Kun yleisenä liputuspäivänä kulkee Suomen pääkaupungin katuja ja katselee niitä kirjavia kangaskappaleita, joita kansallislipun nimellä tankoihin on vedetty, tulee mieli aivan apeaksi. Kuinka monta sinistä väriä näkeekään! Melkein sysimustasta ihan vaaleimpaan vivahdukseen. Siinä ovat kaikki sinet, jotka värikartta tuntee, ja vielä sen lisäksi monta tuntematontakin. Entä valkoinen? Useimmiten se on liasta harmaata tahi kellertävää. Puhumattakaan siitä, että kankaitten syrjät ovat risaisia ja itse kankaat mitä erilaisinta kudontaa.

Jos vanhalle lakanalle harsii sinisiä kangaskaistaleita, niin siitä ei tule lippua, vaan lipun irvikuva. Ja jos tällaisen hirviön kohottaa kattonsa harjalle, tekee sekä itsensä ja talonsa että maansa lipun naurettavaksi. Parempi tyhjä viiritanko kuin mokomalla kuvatuksella koristettu. — Lippu on tehtävä oikeasta lippukankaasta, joka ei rypisty laskoksiin eikä haalistu tahi muuta väriään sadepisaroista ja joka hulmuaa vapaasti ja pehmeästi tuulessa. Ja värien tulee olla oikeita — sininen määrättyä syvää sineä, tuhansien järviemme symbooli, ja valkoinen puhdasta ja hohtavaa, hankiemme loisteen vertauskuva. — Ja lippua on hoidettava hellällä huolella. Sitä on suojattava lialta ja varottava repeytymiltä. Kun se lasketaan alas tangosta, on se kauniisti käärittävä kokoon ja pantava hyvään ja suojattuun säiliöön. Jos se on joutunut olemaan sateessa, on se levitettävä kuivumaan, ennenkuin se kääritään kokoon.

Kun näkee julkistenkin laitosten liputtavan ei ainoastaan vääräväri sillä ja vääräsuhteisilla, vaan vieläpä huonosti hoidetuilla ja ränsistyneillä kankailla, nousee mieleen kysymys: Tuollako tavoin tuossa laitoksessa halveksitaan omaa kansallisuutta? Onhan lippu oleva kansallisuuden, kansan ja maan symbooli, johon sisältyy kaikki se, mikä maassa on parasta, kansassa puhtainta ja ylevintä.

Lippua on myöskin hoidettava silloin, kun se on tangossa.

Ensinnäkin se on nostettava oikeaan aikaan ja laskettava ajallaan. Varsinkin viimeksimainittu seikka on tärkeä. Lippulakien peruspykäliin kuuluu vaatimus, ettei lippu missään tapauksessa saa jäädä tankoon auringon laskun jälkeen. Muualla sivistyneessä maailmassa lasketaan lippu ehdottomasti aina auringonlaskussa. Meillä se aivan yleisesti jätetään roikkumaan riukuunsa yöksikin. Pimeän piiloon jätetty lippu on surullinen ja surkea näky — tuntuu aivan siltä kuin lippu itsekin häpeäisi hoitajiensa anteeksiantamatonta huolimattomuutta. Lipun laskeminen ennen pimeän tuloa on ainakin yhtä tärkeä toimitus kuin ovien ja porttien sulkeminen yöksi. Jos liputusta kestää useampia päiviä peräkkäin, on siis lippu joka aamu kohotettava ja joka ilta laskettava alas.

Kun lippu nostetaan tankoon, on se varmasti sidottava hihnaan ja vedettävä tarkalleen huippuun asti sekä nuora kiinnitettävä niin, ettei lippu mitenkään pääse liukumaan tangon huipusta alaspäin. Päivän kuluessa on lipulle omistettava huomiota; jos se on päässyt sotkeutumaan nuoraansa tahi kietoutumaan tangon ympärille, on se heti selvitettävä. Sen tulee aina liehua vapaasti, niin että tuuli voi sen levittää suoraksi.

Surun merkiksi kohotetaan lippu »puolitankoon» (mikä oikeastaan merkitsee 3/4-tankoon). Kun lippu vedetään puolitankoon, on se nostettaessa aina ensiksi kohotettava »kokotankoon», s. o. tangon huippuun, ja vasta siitä laskettava puolitankoon. Kun lippu illalla otetaan alas, menetellään samalla tavalla, s. o. lippu vedetään ensin puolitangosta huippuun ja lasketaan vasta siitä maahan.

Noudattamalla näitä aivan alkeellisia lippusääntöjä kunnioitetaan, kuten sanottu, muualla maailmassa kansallisuuden ja itsenäisyyden symboolia. Mutta meillä ei välitetä moisista »muodollisuuksista». Meikäläinen välinpitämättömyys johtuu tietysti suureksi osaksi siitä, ettei lippukulttuuri vielä ole ehtinyt syöpyä veriimme, kun meidän oma lippumme on niin nuori. Mutta juuri sen seikan, että meillä vasta niin vähän aikaa on ollut oma lippu, pitäisi kehottaa meitä hoivaamaan sitä vieläkin hellemmin kuin muut, joilla ovat olleet omat värinsä jo vuosisatoja.

Kuinka me kaipasimmekaan omaa lippua silloin, kun meillä ei vielä sitä ollut! Kuinka syvästi kärsimmekään siitä nöyryytyksestä, minkä meille tuotti vieraitten värien alla esiintyminen! Laivamme purjehtivat Venäjän lipun turvissa, sortajamme viirin varassa, jolle annoimme »niinimaton» nimen. Olympialaisissa kisoissa emme hinnalla millään suvainneet valko-sini-punaisen lipun ilmottavan voittojamme. Juhlissamme tyydyimme yksivärisiin köynnöskoristeisiin, kun vieraan viiri määrättiin ainoaksi luvalliseksi lipuksi. Kun rakensimme taloja ja huviloita, emme kohottaneet lipputankoja niiden katoille, koska meillä ei ollut lippua niihin nostaa. Ja muistattehan vielä, kuinka suurella ja syvällisellä riemulla tervehdimme vapaan Suomen vaakunalippua, kun se ensimäisen kerran nousi ilmoille.

Nyt meillä on oma lippumme, tuskalla, verellä ja kärsimyksillä omaksemme ostettu. Luulisihan toki, että sitä rakastaisimme niin paljon, ettemme laiminlöisi sille kuuluvia yksinkertaisimpia kunnianosotuksia. Mutta siitä huolimattomuudesta päättäen, jolla siniristilippuamme kohtelemme, ei se vielä ole valloittanut sitä sijaa sydämissämme, joka sille kuuluu.

Osaltaan vaikuttanee tähän viileyteen lippuamme kohtaan se kylmäkiskoisuus, jota muutamilla tahoilla alunpitäen on osotettu kansallisille väreillemme, jotka on tahdottu leimata puolueväreiksi. Tiedämmehän, että maassamme vieläkin tuon tuostakin saa nähdä punakeltaisia lippuja mielenosotuksellisesti kohotettuina juhlapaikoille ja talojen harjoille. Puhumattakaan kansainvälisestä punaisesta väristä, joka eräille piireille tuntuu olevan omaa kansallista symboolia rakkaampi.

Ne, jotka eivät osota kunnioitusta kansalliselle lipullemme hoitamalla sitä tarpeellisella hellyydellä ja arvonannolla, edistävät — ehkä aivan tahtomattaan — isänmaallisuuden tunteen heikkenemistä ja oman maan »mustikkana» pitämistä. On syytä ajatella sitä seikkaa, ennenkuin vetää lipputankoonsa minkä rääsyn tahansa ja ennenkuin jättää lipun yöksi retkottamaan tankoon.

»Suomen siniristilippu kunniaansa!»

Bagheera.

Moottorilaivue Lavansaaren satamassa. Tämä laivue on lavansaarelaisten entisen ylpeyden, komean purjelaivaston seuraaja, laivaston, johon kuului 84 yli 19 rek. tonnin suuruista alusta.

Muuan Suomenlahden etuvartijoita

KUVIA JA PAKINAA LAVANSAARELTA

Suomen Kuvalehdelle kirjoittanut ja valokuvannut CURT SEGERSTRÅLE

Kaukana Suomenlahdella, 5 penikulmaa itään Suursaarelta on Lavansaari loivine, vaaleanruskeine hiekkarantoineen ja tummine havumetsineen, kaunis kesäauringon paisteessa, mutta kolkko, kun syksymyrskyn karjuvat hyrskyt vyöryvät rantoja vastaan.

Kaukaisilta ajoilta juontaa alkunsa saaren asutus. Meren välkkyvät hopea-aarteet ja saaren hyvä satama sekä mahtavat metsät houkuttelivat sinne yritteliäitä saaristolaisia asettuakseen sinne asumaan. Raivattiin peltoja, korjattiin rantaniityiltä runsaita heinäsatoja ja elettiin uurastaen ja erillään Suomen muusta väestöstä, mutta sensijaan läheisessä kosketuksessa Inkerin puoleisten asukkaiden kanssa.

Lentohiekka ajautuu vähitellen paksuina kinoksina saaren sisäosiin, hävittäen tieltään metsän.

Metsän uljaat, suorat hongat antoivat oivallista ainesta laivojen rakentamiseen, ja vähitellen loivat lavansaarelaiset itselleen oman purjelaivaston, jolla he harjottivat laivaliikennettä Itämerellä ja sen satamissa. Taistelu merta vastaan kasvattaa kelpo väkeä, ja lavansaarelaiset saavuttivat itselleen vähitellen sellaisen maineen merimiehinä, että harvat pystyivät heidän kanssaan kilpailemaan.

Etelä-Suomen väestö on erikoisesti tuntenut lavansaarelaiset siitä, että he aina maailmansodan puhkeamiseen saakka 1914 harjottivat ahkerasti pitkin Suomen rantoja katukivien keräämistä ja niiden kuljettamista etupäässä Pietariin ja Riigaan. Siihen aikaan nähtiin usein kivikkoisilla seuduilla heidän suuria, kauniita kaljaasejaan ankkuroituina saaristossa, nähtiin reippaan saarelaisväen, suurimmaksi osaksi naisia koreissa, punaisissa hameissaan, hartioiltaan ja lanteiltaan leveitä ja voimakkaita, etsivän pitkävartisilla kivikuokillaan kiviä rannoilta ja kuultiin kivien kumahtelua laivavenheiden kylkiä vasten. Siihen aikaan oli lavansaarelaisilla touhua, ja saareen kerääntyi vuosien kuluessa pääomaa, joka vähitellen loi eräänlaisen hyvinvoipaisuuden leiman tähän meriliikennettä harjottavaan väestöön.

Kesäisin oli melkein koko voimakkaampi miehinen väestö merillä, niin myöskin joukko naisia, pääasiassa kivenpoimijoina. Kotiin jäivät ainoastaan tytöt, perheenemännät, toimettomat vanhukset ja pojat. On selvää, että maanviljelys ja kalastus näin ollen, hyvistä menestymismahdollisuuksistaan huolimatta, tuli lyötyä laimin niin kauan, kun keinuvat kansipalkit ja tuulessa viuhuvat touvit kangastivat saarelaisten mielessä.

Talvisin sensijaan, kun jää oli kahlehtinut aallot ja ylpeä laivasto lojui kotisatamassa talviteloillaan, siirryttiin harrastamaan kalastusta. Verkoilla ja nuotilla työskentelivät miehet päivät pääksytysten jäillä, viettäen yönsä tavallisesti yksinkertaisissa, siirrettävissä kalastusmajoissaan, joissa lämpöä pidettiin yllä priimuskeittiön avulla. Työ oli raskasta, mutta usein hyvin kannattavaa. Hevoskuormallinen toisensa jälkeen vietiin Seiskarin kautta Koivistolle edelleen kuljetettavaksi ja suuri osa oivallista silakkasaalista levisi myöskin eri tahoille Venäjän valtakuntaa Inkerin kautta.

Yleissilmäys Lavansaaren kirkonkylään. Taustalla satama-alue pitkän niemen suojassa.

Mutta sitten tuli maailmansota, joka teki yhdellä iskulla lopun lavansaarelaisten pääelinkeinosta. Merellä liikkuminen kävi mahdottomaksi, osan laivoista kaappasivat saksalaiset ja loput myytiin toivossa, että parempain aikain tullessa voitaisiin rakentaa uusia. Mutta niin ei käynytkään. Niinpä on tällä hetkellä jälellä lavansaarelaisten ennen niin ylväästä laivastosta, jossa oli pääasiassa vain suuria kaljaaseja ja kolmimastoja, ainoastaan kolme alusta. Talvikalastusta kohtasi myös ankara isku v. 1918, jolloin vesirajojen järjestelyssä suurin osa lavansaarelaisten peratuista talvinuotta-apajista joutui Venäjän puolelle. Lisäksi hakkasivat venäläiset kasarmejaan rakentaessaan täysin paljaiksi Lavansaaren metsät, joita oli säilytetty laivanrakennusta varten, samalla kun venäläisen sotaväen läheisyys vaikutti siveelliseltä kannalta turmelevasti väestöön.

Sotavuodet olivat joka tavalla koettelemuksen aikaa lavansaarelaisille. Ei ole sentähden ihmeteltävää, että suojeluskunta-aate saavutti aikaisin jalansijaa tarmokkaan ja päättäväisen saarikansan keskuudessa, ja että ajatus aseellisesta noususta Venäjän valtaa vastaan herätti voimakasta vastakaikua. Näin ollen muodostettiinkin muuan maamme ensimäisistä suojeluskunnista Lavansaarella jääkärien välittömän johdon alaisena, ja kun toiminnan hetki tuli kevättalvella 1918, ottivat lavansaarelaiset omin suojeluskuntavoimin vangiksi koko suuren, hyvin varustetun venäläisen varusväen. Ja heitä oli ainoastaan kourallinen miehiä, nekin huonosti aseistettuja! Ja kun valkoiset saksalaisten avustuksella mursivat Etelä-Suomessa punaisten rintaman Loviisan ja Lahden välillä ja olivat jonkun aikaa ankarassa ahdistuksessa, silloin marssi joitakin plutoonia lavansaarelaisia omien päällikköjensä johdolla apuun yhteistä vihollista vastaan. Sillälailla tekevät kunnon miehet!

Muiden onnettomuuksien lisäksi kohtasi Lavansaarta myöskin hirmumyrsky syksyllä 1924, sama, joka aiheutti tuhoisia tulvia Pietarin esikaupungeissa, lakaisten jäljettömiin suuren joukon ranta-aittoja kalliine pyydyksineen, veneineen ja muine kamppeineen. Kun hyökylaineet silloin löivät niiden niemien yli, jotka tavallisesti suojasivat satamaa, ajautui myös useita aluksia kivikoille ja hiekkamatalikoille, joissa ne särkyivät osaksi palasiksi aiheuttaen sellaisia vahinkoja, että niitä ei kannattanut enään korjata. Sekä maalla että satamassa lojuvat hylyt ovat vieläkin muistuttamassa näistä kauhunpäivistä.

Lavansaaren ihanat, kilometrejä pitkät hiekkarannat ja kauniit havumetsät, jotka ryssäin hävityksestä huolimatta ovat osaksi vieläkin komeita, ovat viime aikoina alkaneet houkutella matkailijoita tähän kaukaiseen saareen. Täällä he viihtyvät erinomaisesti,

Soikiossa: Muuan ranta-rakennuksista, tavallisen veden korkeuden aikana, jonka meren myllerrys syksyllä 1924 pyyhkäisi mennessään kuten monet muutkin rakennukset. Alla: Painoja kiinnitetään verkkoihin. Naisten työtä miesten otellessa tuulia ja ilmoja vastaan.

Keskellä saarta on lavea järvi, joka tarjoaa hyvät mahdollisuudet sille, jonka huvituksiin kuuluu virvelöiminen. Haukia ei puutu.

nauttivat oivallisista kylpyrannoista auringon helottaessa ja harjottavat ulkoilua honkien humistessa ja laineiden läikkyessä. Ja jos jollakin heistä on halua harjottaa urheilukalastusta, on siihen hyvä tilaisuus Lavansaaren järvellä, jossa hauki ahneena ja lukuisana tyydyttää heidän vaihtelunhaluaan tanakoilla nappauksilla.

Omituista on muuten nähdä saarella lukuisasti luonnonniittyjä, joilla kasvaa hyvin heinää. Heinän kylväminen tavalliseen tapaan ja sen kasvun edistäminen lannoituksen avulla ei ole vielä käytännössä saarella, mutta kuitenkin elätetään siellä kolmesataa lehmää tuomatta rehuja mantereelta.

Rantamaisema Lavansaaren läheisyydessä sijaitsevalta Peninsaarelta, johon Lavansaarelta on mukava tehdä hauskoja souturetkiä.

Entisinä aikoina oli erittäin hyvä maaperä houkutellut joitakin yritteliäitä miehiä viljelemään maata puhtaasti maanviljelyksen takia, eikä ainoastaan perunatarpeen tyydyttämiseksi. Tekijällä ei ole tietoa, saiko merenkulkuharrastus maanviljelyksen rappiolle vai kulkiko kuolonenkeli uutterien maanviljelijäin parissa, mutta yleisesti puhutaan vieläkin »hovista» ja nähdään jälkiä vanhoista ojista paikoilla, missä metsä nyt on päässyt valtiaaksi.

Kalastusta ja laivanrakennusta kohdanneitten vaikeuksienhan olisi pitänyt kannustaa lavansaarelaisia käyttämään hyväkseen erinomaista maaperää — asiantuntijain lausunnon mukaan melkein parasta Suomessa — ja Maanviljelysseuraa tehokkaaseen propagandatyöhön, mutta näyttää siltä kuin laivankansi ja merenaallot olisivat syöpyneet liian lujasti lavansaarelaisten veriin, jotta he suurista mahdollisuuksista huolimatta olisivat tällaiseen toimeen ryhtyneet. Kelpo lavansaarelaisilla olisi tässä suhteessa voinut olla esimerkkinä Ahvenanmaa, jossa kalastus ja merenkulku ovat huonoina aikoina saaneet väistyä huomattavasti varmemman maanviljelyksen tieltä, vaikka Ahvenanmaan saaret ovatkin paljon kivisempiä ja mäkisempiä kuin Lavansaari. Mutta siitä ei taida tulla mitään ennenkuin saarelle muuttaa joku mantereenasukas ja perustaa mallimaanviljelyksen, näyttäen siten, mitä tarmokas maanviljelijä voi saada irti hedelmällisestä mullasta.

Merkkitapaus oli lavansaarelaisille, kun heidän silakkasaaliitaan rupesi ottamaan vastaan Lavansaaren Kalanjalostus O. Y., vasta muodostettu yhtiö, jonka pääosakkaat ovat kotoisin omasta saaresta. Suuri savustuslaitos on sieltä levittänyt tuotteitaan etupäässä kaikkialle Itä-Suomeen ja on jo pienessä ajassa hankkinut itselleen mitä ensiluokkaisimpien tavarain tuottajan maineen. Ennen ensi talvea lienee myös itse säilyketehdas täydessä käynnissä ulkolaisen ammattimiehen johtamana.

Nyt on vielä käsissä se aika, jolloin matkailijat kiiruhtavat pois kaupungin pölystä ja hälinästä. Syytä on heidän tällöin muistaa myös Lavansaarta, sen ihania hiekkarantoja ja tuoksuvia havupuumetsikköjä.

Saaren sisäosissa on kauniita niittymaita ja mainioita viljelysalueita, mutta maanviljelys ei miellytä meren poikia.

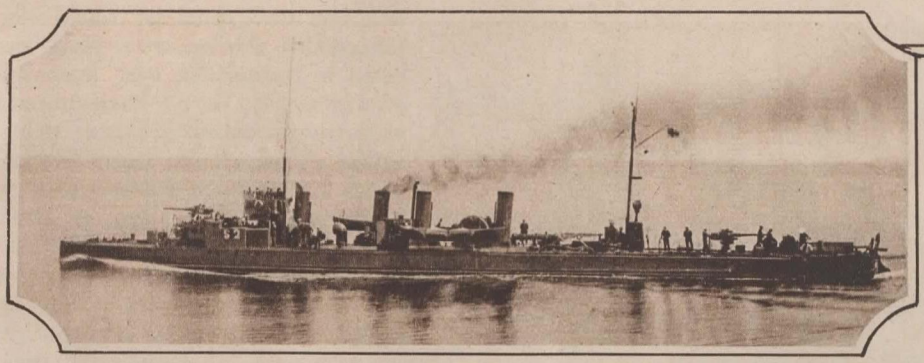

POHJANLAHDEN MURHENÄYTELMÄN VIIMEINEN VAIHE

S. K:n KUVIA S 2:n NOSTAMISTYÖN KULUSTA.

Vasemmalla: S 2 valokuvattuna Ariadnesta Suomen aluevesien rajalla 18. 7. 24, jolloin se saapui vastaanottamaan Olympialaisista kisoista palaavia suomalaisia urheilijoita. — Valok. Aaro Sepponen.

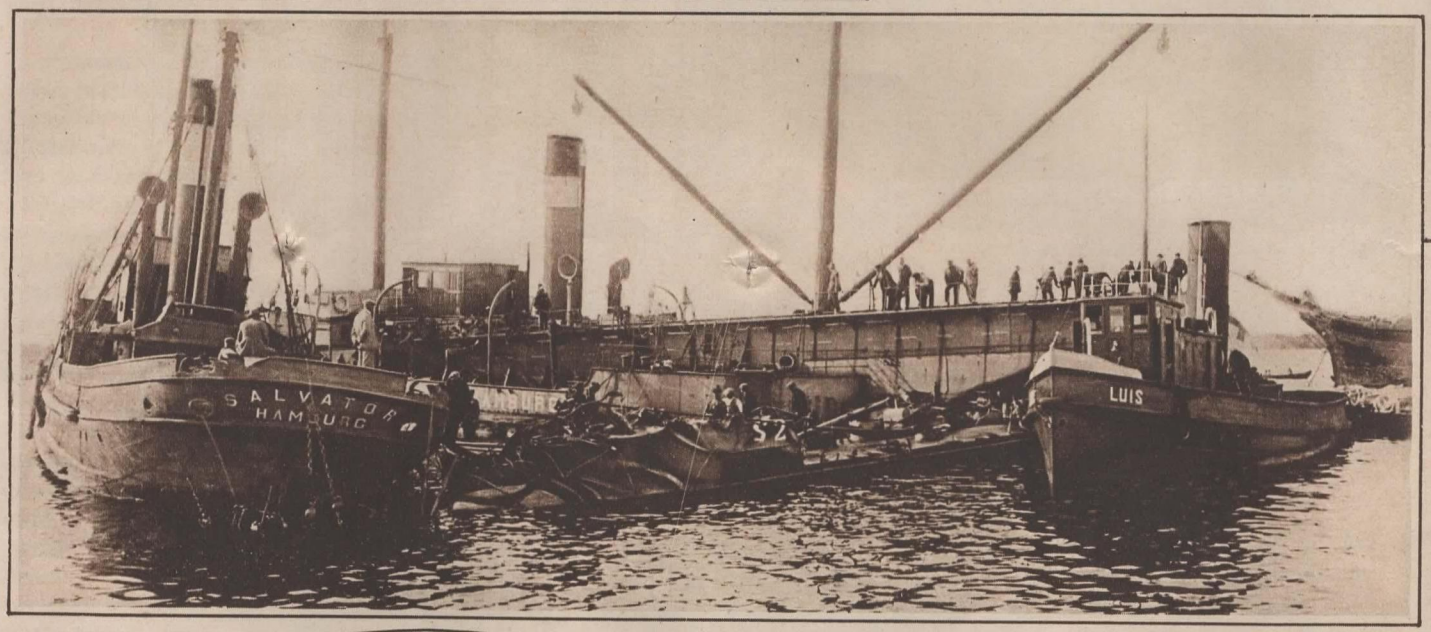

S 2:n hylky oikein päin käännettynä pelastuslaivojen välissä. Kuvasta käy valaisevasti selville se hävityksen kauhistus, jonka alaiseksi torpeedovene onnettomuudessa joutui.

*

Vasemmalla: Reposaarella avattu S 2:n onnettomuusuhrien yhteinen veljeshauta. Kuvassamme peitetään parhaillaan maan poveen aikaisemmin rannalle ajautuneen matruusi Pyökärin maalliset jäännökset.

*

Oikealla: S 2:n taittunut peräosa vedenpinnalla.

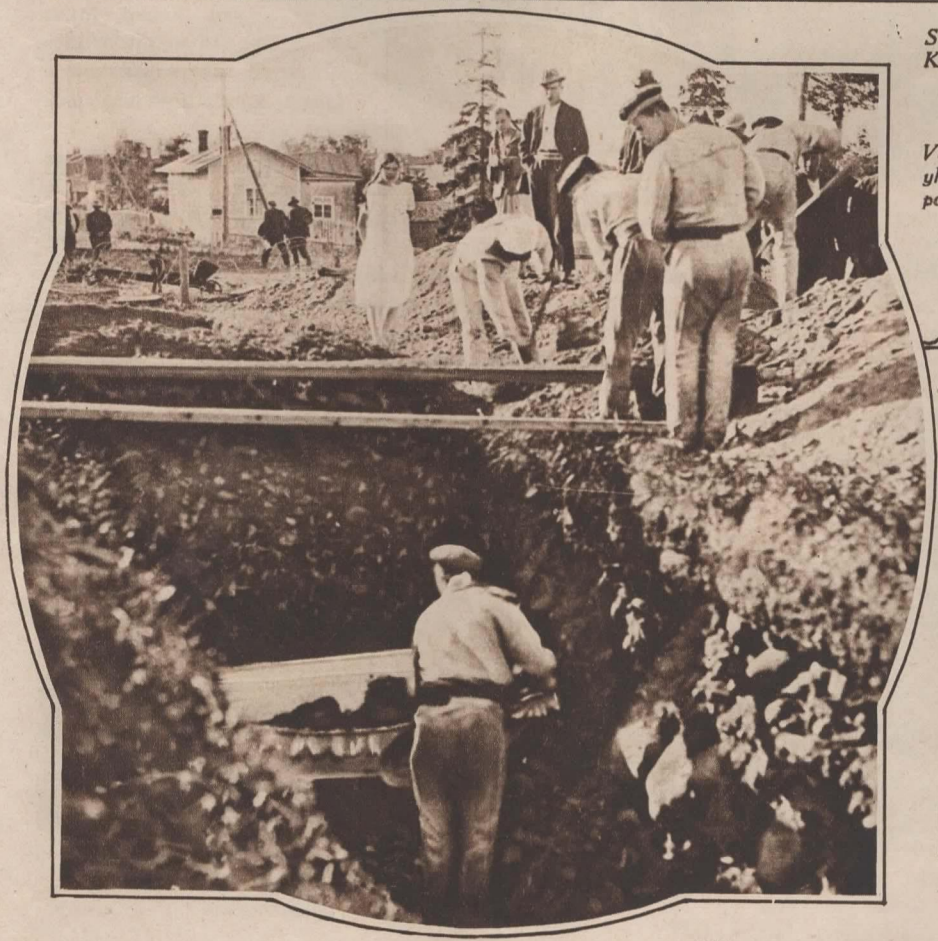

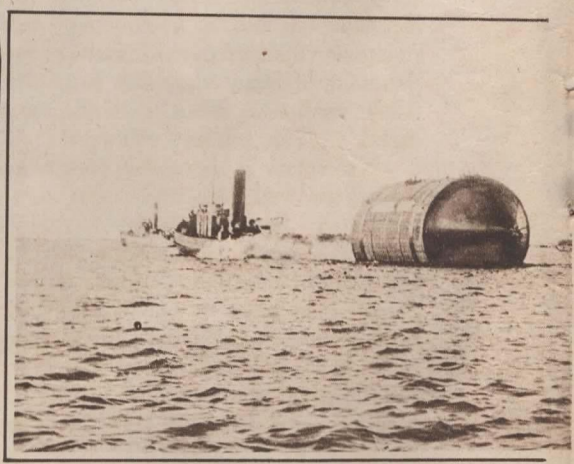

Ruona Oy:n valmistamat nostopontoonit matkalla Raaensin aikomus saada

S 2:ta hinataan onnettomuuspaikalta Reposaarelle.

hesta Reposaarelle. Tällaisten ponttoonien avulla oli Tolfvan Oy:llä S 2:n hylky nousemaan.

S 2:n keula jonkun verran oikealle kääntyneenä. Kannattavien vaijerien avulla kääntyi laiva vähitellen oikeaan asentoon. Kuvasta näkyy miten ilma tulee pois keulasta, jolloin keula samalla painuu alemmaksi.

Terijoelta

Kesävieraita rantahiekalla.

PAKOLAISIA, KESÄVIERAITA JA HUVILOITA

Suomen Kuvalehdelle kirjoittanut ERNST LAMPÉN.

Terijoella näkee köyhtyneitä pakolaisia, suruttomia kesävieraita ja upeita huviloita komeissa puistoissa. Korkeat venäläiset kenraalit raatavat puutarhatöissä, ylhäiset naiset harjottavat katukauppaa. Harvat sentään valittavat. Venäläinen suhtautuu fatalistin tavoin kohtalon kovimpiinkin kolhauksiin. Kesävieraat taas paistattavat päivää rantahiekalla ja iltansa viettävät tilavissa, komeissa huviloissa.

Kenraali Vojeikow puolisoineen. Keisari Nikolai II:sen viimeinen palatsikomendantti. Naimisissa viimeisen hoviministerin, parooni Freederiksin, tyttären kanssa. Molemmat, kenraali Vojeikow ja ministeri Freederiks, läsnä siinä tilaisuudessa rautatievaunussa, jolloin keisari vangittiin. Kenraalitar istunut vankina Spalernajassa, raatanut puutarhatöissä bolshevikien tiloilla, viety ammuttavaksi Moskovaan, mutta pelastunut. Asuu miehensä kanssa Botkinin huvilassa. Kenraali raataa ajan kuluksi puutarhatöissä. — Botkin ammuttiin keisarin perheenjäsenten kanssa.

Erna Kobylina: Omaa sukua Erna Horn, luterilainen. Isoisä kenraali Horn Tallinnasta. Vanhinta Suomen aatelia. Naimisissa muinoin rikkaan Kobylinin kanssa. Mies kalastelee öisin Suomenlahdella, vaimo myy päivisin kalat Terijoen teillä. Ylhäisen näköinen puvustaan ja ammatistaan huolimatta. Ei anna kättä kellekään. Kädet aina ahvenen limassa ja siian suomuksissa. Nauttii olostaan »tavallisena ihmisenä».

Salchowin huvila. Ihanassa, tuuheassa puistossa tekolammikoineen, tekoputouksineen, jonka alta viime keväänä nostettiin 9 lohta. Avarat asuinsijat huvilassa. Vuokra palstasta ja huoneista tänä kesänä ainoastaan 2,000 Smk. Leskirouva Benoit ynnä muita pakolaisia vuokralaisina. Rakennus venäläistä empiretyyliä.

Kamariherra K. Sergejew. Keisarillinen kamariherra, entinen Venäjän aateliston raadin jäsen, Astrakanin kunniaporvari, oppinut agronoomi, synnyltään hindulaiskaukasialaista rotua. Vanha mies, asuu eräässä huvilan ullakkohuoneessa. Katsokaa lintusia taivaan alla; ei he kerää latoihin eikä kellareihin, mutta visertelevät sentään ilosta ja riemusta. Ei kamariherrakaan jaksa enää työtä tehdä eikä kerätä, mutta nauraa hän jaksaa ja huitoa käsillään kuin itämaalainen kon-

Soitkiossa: Erna Kobylina, o. s. Horn.

Salchowin huvila.

Ent. keisarillinen kamariherra K. Sergejew.

sanaan. Eikä hänen naurunsa ole »punaista naurua»; helakkata, riemuisata se on kuin peipposen koivun oksalla.

Monsignore Adolf Carling. Pakolainen tavallaan hänkin. Supisuomalainen mies, suomalainen ylioppilas, suomalaisen lyseon läpikäynyt. Hyvin lahjakas ja perin oppinut mies. Korkeasta arvostaan huolimatta karkotettu vähäpätöisen, syrjäisen Terijoen seurakunnan kappalaiseksi — juuri suomalaisuutensa takia, — sillä Helsinki, Turku, Vaasa ja Hämeenlinna ovat umpiruotsalaisia seutuja. Terijoki taas aitosuomalainen eli mongolilainen. Asuu talvetkin viileässä kesähuvilassaan, tonkii maata, on vankka paavilainen, aitosuomalainen, äitinsä puolelta Karppisia, joten savolaisen luonnonlaadun mukaisesti kääntää kohtalon kolhaisut leikiksi.

Luterilainen, roomalainen ja kreikkalainen kirkko. Luterilainen totinen ja jykevä kuin körttiläisukko Latomereltä. Roomalainen taas entinen huvila, valkoinen basilika. Kreikkalaiskatolinen on itämainen temppeli, jonka arkkitehtuurissa huomaa aiheita kaikista Aasian esikristillisistä pyhätöistä. Suomen iloisin kirkko. Valkoinen kuin sokeripalasesta muovailtu.

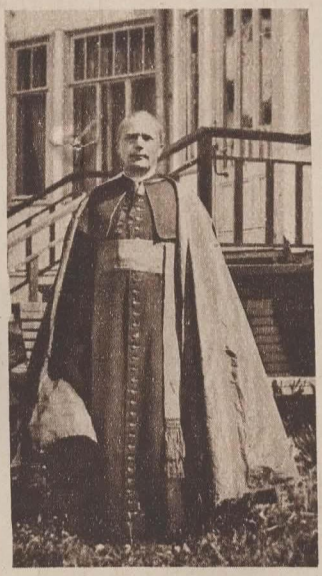

Oikealla: Monsignore A. Carling. Alla: Luterilainen, roomalainen ja kreikkalainen kirkko.

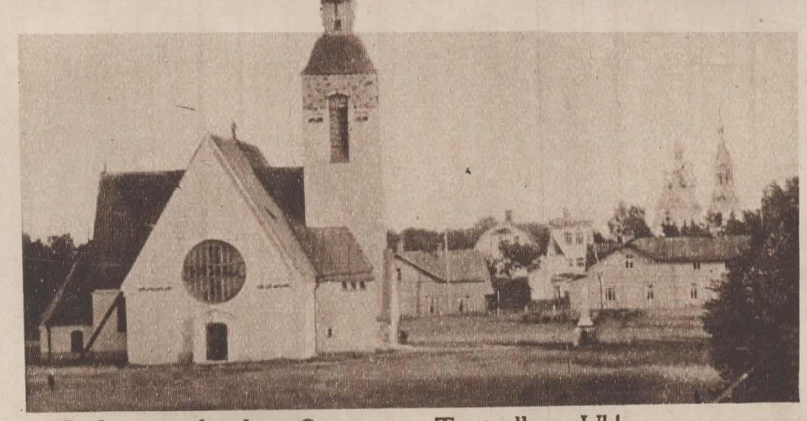

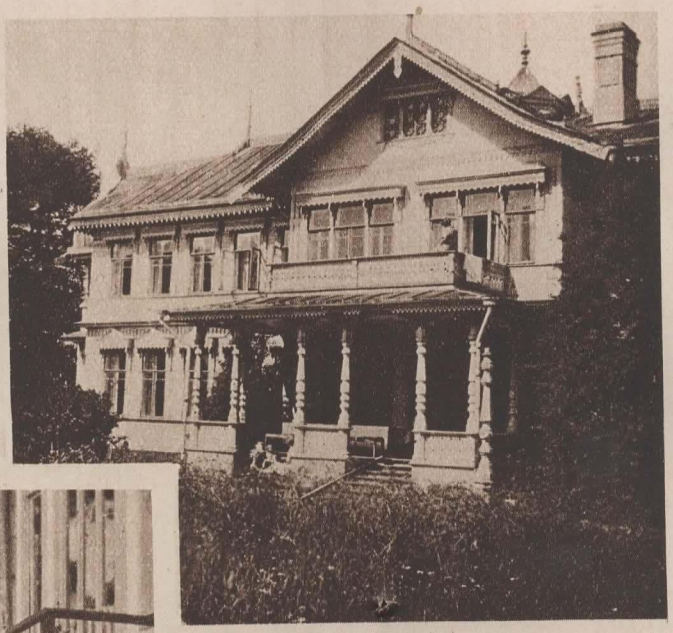

Sacharowin huvilan pääty.

Terijoen ranta. Kauniita naisia kymmenittäin Terijoen rantahietikolla. Miehiä harvakseen niinkuin ainakin kylpylöissä, hoitoloissa, parantoloissa ja kesälaitumilla. Nuorilla miehillä suuret mahdollisuudet ja riidattomat kala-apajat Terijoella.

Kärpäsen kana: 90. v. v. mustalainen. Kerjää Terijoen tanhuvilla. Luterilainen Kivennavan pitäjästä. Silti kumartelee lattiaan saakka Rooman paavin kuvia ja venäläisiä pyhimyksiä »Kasanin Jumalan Äidin» valkoisessa temppelissä. Maailmankatsomus: »Jumala kuin Jumala.»

Soikiossa: Kärpäsen Kana.

Sacharowin huvila. Suurimpia Terijoella. Ukko Sacharow, alkuaan Viron setukaisia, muinoin rikas kauppias Pietarissa. Rakennutti upean huvilan, 50 m pitkän, suurine tanssisalonkeineen, lukemattomine huoneineen, jotta saisi koko laajan sukunsa mahtumaan ympärilleen. Rakennutti pienempiä huviloita päähuvilan läheisyyteen. Nykyään on huvila Terijoen kunnan oma. Huviloihin mahtuu, kun kovalle ottaa, parisen sataa vierasta. Maksu täyshoidosta 35 á 40 Smk päivältä.

P. Sokolow. Kapteeni Donin maalta. Iloinen, voimakas nuori mies. Mainio jalkapalloilija. Raataa maantöissä, tekee hevoskyytiä, »kulettaa joskus herrasväkilöitten tavaroita». Puku ulkotyöntekijän pitkävartisissa saappaissa. Uskovainen pravoslawnii. Odottaa venäläisten takaisintuloa Terijoelle.

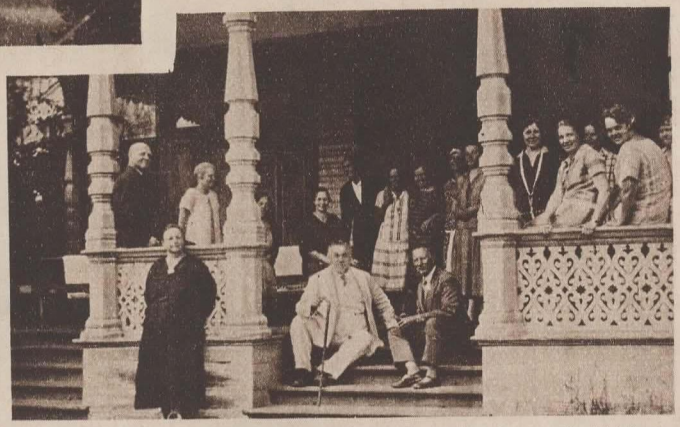

Täyshoitolan vieraita. Portailla istumassa Ernst Lampén ja Isakki Lattu.

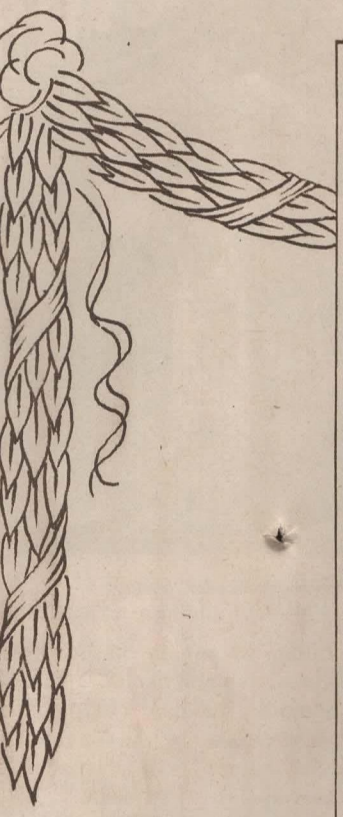

NUORTEN MIESTEN KRISTILLISEN YHDISTYKSEN MAAILMANKONFERENSSIN OSANOTTAJAT.

Valok. Eric Sundström.

Moottorihullun päiväkirjasta

Nykyaikana ilmestyy romaaneja, jotka on tehty päiväkirjan muotoon. Valtonen, Akerman-Tudeer, Mirjam Heino — kaikki rakkaudesta ja tunteista. Miksikä ei myöskin kerran voisi kirjoittaa „varaventtiilin" palasia moottorihullun kädellä ... Lukijat, jotka ovat perehtyneet moottoriurheiluun muodossa tai toisessa, ymmärtävät epäilemättä tämän jutun paremmin kuin maallikot. Älköön moottorihullun ensipäivien kokemukset ketään pelottako. Vastukset ovat olemassa sitä varten, että ne voitettaisiin j. n. e.

Suomen Kuvalehdelle kirjoittanut
JAAKKO RIUTTA

Huhtikuun 17 päivänä.

Nyt se on tullut! Viikkokausien odotus on päättymässä. Tänään sen piti sitten tapahtua. Täsmälleen 11.30 a. p. Taiteilija-ystäväni oli luvannut tulla opettamaan minulle ajamisen jaloa taitoa. Rahat olivat plakkarissani. Jos onnistuisin oppimaan ohjauksen, niin pyörä olisi minun. Mutta jännitys on suuri ja sydänala tuntuu niin omituiselta. —

Soo — taiteilija-ystäväni on kuumeessa. Siihenkö se nyt raukesikin viikkokausia kestänyt toivoni. Olin nyreissäni koko maailmalle. Tietysti moottoripyörän osto siirtyisi seuraavaan viikkoon.

Matkustan hänen luokseen. Hän on vuoteessa. Hän on unhoittanut kuumeen kanssa painiessaan minun pyöräni. Mutta hänessä on moottorihullun vikaa. Hän innostuu heti, kun muistaa asiani. Hän nielaisee kiniinin ja toisenkin, pukee ylleen ja lähtee mukaan. Moottorihulluuskin on kuumetta, kaiketi vastamyrkkyä sille »oikealle» kuumeelle.

— Kyllä se vetää erinomaisesti, hän huutaa moottorin päpätyksen lomasta minulle, kun istun moottoripyörän takapenkillä ja me viiletämme rauhallista sivukaupunkia kohden.

Sitten tulee selonteko: tuo hana lisää ilmaa, tuo hana kaasua. Tämä vedettävä ylös, kun vaihtaa. Vaihtaminen tapahtuu tästä. Tässä on jarru, tuo on kättä varten, tuo jalkaa varten. Pakoventtiili jarruttaa myöskin — ja ellei muu auta, nykäise tuo poikki — —

Vavisten sielullisesta innostuksesta istun pyörän selkään ja painan kampia. Kerran, kaksi, kolmasti — toistakymmentä kertaa sain polkaista, sitten se lähti. Annoin sen hyristä aikansa, kunnes nykäisin vaihteen ykköseen ja lähdin varovaisesti liikkeelle. Vähän matkan perästä se pysähtyy. Aloin jälleen polkea. Tuli kuuma. Heitin palttoon yltäni. Tein työtä pitkän ajan. Nyt se lähti.

Ja oikeutetulla ylpeydellä tein kierroksen korttelin ympäri, palasin taiteilija-ystäväni luokse ja virkahdin:

— Nyt menet s i n ä taakse istumaan. M i n ä vien sinut takaisin.

Minä vein hänet määrättyyn paikkaan, eikä tapahtunut mitään onnettomuuksia. Se oli hauskin, mutta samalla jännittävin hetki elämässäni. Noustessani pyörältä ja

antaessani hänelle ohjaajanpaikan, tunsin, miten polveni olivat heikot.

Hän meni uudelleen nukkumaan kuumettaan pois, sillä kiniini oli pakottanut hänet hiestymään. Minä ajoin halki katujen kotiin ja olin ylpeä kuin pikkupoika.

En muistanut sillä hetkellä, että kaduilla oli niihin aikoihin hyvin vähän liikennettä.

Huhtikuun 18 päivänä.

Hyvin ymmärrettävästi minä olin nyt kuumeessa. Moottorikuumeessa. Hyvin varhain aamulla — kaduilla oli vain poliiseja — lähdin ajamaan. Sitten hain taiteilijan kotoaan jälkiharjoituksia ja -opetuksia antamaan.

Hän istui taakse, minä panin »kokeneena ajajana» täyden höyryn päälle, kadun kulmassa tulee raitiovaunu pahalta suunnalta, hän huutaa korvaani jotakin, joka kuulostaa kuin »nyt sinä ajat päin seiniä» — ja samalla ollaan menossa kivimuurin seinää kohden. Se kasvaa hirvittävällä nopeudella, minä häkellyn sikäli, etten tiedä, mitä tekisin — mutta viime tingassa löin kaikki hanat kiinni, mitä koneessa oli ja etupyörä vain vähän tärähti seinään. Mutta puoli metriä sivulle — ja minä olisin löytänyt itseni ja pyörän — polkupyöräkaupasta! Nähtävästikin polkupyörät tahtoivat kostaa uskottomuuteni ... Poliisi ymmärsi koenumeron ja pyörän ajajan naamataulun merkityksen. »Pankaa kaasua lisää, hehehe, kyllä se menee.» — Mitä minä sanoin, se ei kuulu muille. Polkasin koneen käymään, ajoin korttelin ympäri ja palasin samaa tietä — ja nyt meni kaikki hyvin!

Huhtikuun 19 päivänä.

Heräsin jalkojen — polvien — pakottaessa. Lähdimme pyörällä ulos. Kolmisenkymmentä turhaa polkaisemista. Lopulta kuin vahingossa moottori sytyttää. Keskellä katua hiljennän vauhtia raitiovaunun takia. Moottori pysähtyy tykkänään. Seuraavalla kerralla hiljentäessäni se taas pysähtyy. — Päivällä hiki päässä polkiessani sitä käymään tulevat toverit irvistelemään vierelleni. »Polkupyörä on sentään paras näistä ajovehkeistä», leukailee yksi heistä. »Ja jos minä moottorivehkeen ostan, niin ostan Fordin», sanoo toinen. — Minulla ei ollut aikaa väittelemiseen. Olin väsynyt.

Lopulta kone lähti taas — ja pysähtyi keskellä kauppatoria. Eihän se mitään — mutta se häpeä! Enkä minä ymmärrä koko konetta ollenkaan.

Huhtikuun 20 päivänä.

En ollut ajanut vielä viikkoakaan. Mutta mieleni teki kovin jo ajokorttia. Soitin siis tarkastajalle ja sydän vavahti, kun hän ilmotti, että hän on heti valmis tarkastukseen. Ajoin sinne. Odottamassa on muitakin autoja ja moottoripyöriä. »Odottakaa hetkinen, tulen aivan heti», hän sanoo. Panin tupakaksi, jotta hermot pitäisivät paremmin. Lopulta hän tulee, menee yli kadun jonkun auton luokse. Huutaa sieltä sitten: »Ajakaa ympäri ja menkää neidille antamaan tiedot. Tulen heti takaisin.» — Rukkini sytytti oitis, mutta minä — ajoin katukäytävän laitaan. Suutuin ja kivahdin punaiseksi kiukusta. Polkasin uudelleen käyntiin ja ajoin lujimmalla vauhdilla mitä uskalsin käännöksen kadulla. Seisahtuessani määräpaikkaan, etsivät katseeni tarkastajaa. Hän oli mennyt sen siliän tien. Myöhemmin hän tuli — kirjoitti todistuksen ja sanoi: »Olen nähnyt jo teidän ajavan.» Ironiaako vai totta?

Vähän myöhemmin seisahtui pyörä keskelle Bulevardia. Tutkin, haistelin ja koputtelin! Missä vika? Juu — bentsiinihana oli jäänyt kiinni . . .

Huhtikuun 24 päivänä.

Pyörän myyjä, tunnettu ajaja ja ammattimies, sanoo minulle: »Olen kuullut teidän ajavan. Te ajatte vain kakkosella.» — »Niin, muutenhan se menee liian lujaa.» — »Niin, mutta syö paljon enemmän bentsiiniä. Nelonen on tehty sitä varten, että sillä ajetaan.» — Täytyyhän totella, mitä ammattimies sanoo: tästä keskustelusta alkaen ajan vain nelosella.

Huhtikuun 26 päivänä.

Sunnuntai. Ohjelma vaivaloinen. Olin suunnitellut suorittaa sen vain pyöräni avulla. Mutta ensin saan tehdä työtä viisitoista minuuttia, ennenkuin se syttyy. Tunnin pysähdyksen jälkeen se on kuin kuollut. Silloin teen työtä kolme neljännestä — koko ajan hiki valuu virtanaan — ja sitten saan sen käyntiin ja myöhästyn joka paikasta. Tuntia myöhemmin tästä se ei lähde käymään ollenkaan. Saan työntää sen kotiin. — Soitan siis myyjälle. »Ostakaa pois hyvä moottoripyörä, saatte sen halvalla.» — »Mikä nyt sitten on?» — »Se ei kulje.» — »Onko bentsiiniä? Onko öljyä?» — »On, kaikki on kunnossa, mutta se ei käy.» — »Tulen kello 6. Näytän teille, että se käy heti.» — Kello kuusi hän tuli ja moottori kävi heti. Hän on velho mies. En minä sitä nyt myykään.

Huhtikuun 30 päivänä.

Ensimäinen 30 kilometrin ajo. Sairas mies pikkusormia myöten. Kaikki kipeänä, aivan kuin ruoskittuina. Polvet vapisevat ja horjuvat. Kaikki vaatteet likaisia.

Toukokuun 2 päivänä.

Jälleen maantiellä. Suunnilleen 30 kilometriä. Niistä 5 kilometriä kurjaa jääriitteistä, liejuista, lumista kylätietä. Väsynyt, kurja, hervoton.

Toukokuun 4 päivänä.

Poljen pihamaalla rukkiani käymään. Ei syty. Vieressä seisoo joitakin tuttuja ja tuntemattomia. Seuraavat hymy katseissaan puuhiani. Tehtyäni monta turhaa yritystä, virkahtaa vieras nuori mies: »Jos se saa liikaa ilmaa?» — »Ehkä», vastaan mahdollisimman levollisena, työnnän pyörää vähän kauemmaksi ja huomaamatta vähennän ilmaa. Ja kas, se syttyi heti. Uusi opetus — —

Toukokuun 5 päivänä.

Poljen aamulla kovasti rukkiani. Ei lähde. Emäntä tulee viereen. »Lähteekö se?» hän kysyy viattomasti. — »Ei lähde», kivahdan minä äreänä kuin siperialainen karhu. Polkaisen vimmatusti, vihapäissäni, säälimättä — housunpuntti halkeaa polveen saakka . . .

Se lähti heti, kun olin muuttanut pukua, mutta minä myöhästyin.

Päivällä katkesi muuan vaijeri. Korjaus maksoi kympin. Olin maksanut ensimäisen korjauksen.

Toukokuun 7 päivänä.

Ensimäinen 50 kilometrin ajo. Sormet paleltuneet. Myöhemmin ajan jonkun Harley-Davidsonin ohi — vauhti on hyvin hiljainen. Mutta se onkin esivallan moottoripyörä ja minä saan sieltä kiivaalla äänellä lausutun varotuksen, »ei saa ajaa liian kovaa». — Ensi kerran siis esivallan kanssa tekemisissä.

Myöhemmin en saanut konetta käymään ollenkaan. Työnsin sen myyjän työpajaan ja soitin hänelle, että se on nyt siellä. »Mitä vikaa siinä on?» — »En minä tiedä», vastaan totuudenmukaisesti. — »Sitten siinä ei ole mitään vikaa, noutakaa pois se vaan», hän sanoo. — Minä menen ja katso: ei siinä ollutkaan mitään vikaa. Ihminen uskoo vain niin herkästi kaikkea, ja kun lisäksi minulla ei ole hitustakaan moottorintuntemusta, niin . . .

Toukokuun 8 päivänä.

Ystäväni tulee mukaan noutamaan pyörää. Minun piti ajaa hänet sitten Ratakadulle. Hänellä on 10 minuuttia aikaa. Mutta moottori ei lähdekään. Poljen, poljen — hiki tippuu otsaltani. Lopulta ystäväni saa lähteä — juosten! Soitan heti myyjälleni. »Ajoitteko rukillani yhtään». »En», hän sanoo. — »Sepä se, siinä on vikaa». — »Minä tulen», hän vastaa. — Hän tulee, ajaa, ei huomaa mitään, mutta kun hän on pysähtynyt ja koettelee konetta, hän mutisee jotakin itsekseen. »Ehkä, ehkä siinä on vikaa. Lamellit varmaankin . . .» — Epäilykseni olivat siis oikeassa. Rutina koneessa on ollut merkki, uhkaava merkki.

Toukokuun 10 päivänä.

Vaihdelaatikko oli jäänyt öljyämättä. Siinä ainoa vika. Öljyä siis pantiin ja kone kävi taas.

Päivällä ajoin kiinni liikennejärjestäjän, jonka tuntee koko kaupunki. »Hei, hei! Mihin menet?» »No, istuhan taakse, minä vien sinut.» — »En istukaan», hän vastaa — mutta hetken perästä hän on voittanut itsensä ja istuu sentään. Olinhan nyt saanut liikennejärjestyksen piällysmiehen kelkkaani ja nyt ajoin suurinta sallittua vauhtia. »Stop, stop», hän kirkuu takana. »Tuossa on mutka, hiljennä hitossa.» — Tottahan minä tiesin, missä on mutka ja missä on käänne ja missä on kulma — me tulimme perille reilusti ja hyvällä vauhdilla, niinkuin hänen arvolleen sopii. Mutta kun hän jälleen tunsi kovan maan jalkojensa alla, alkoi hänen tuttu laulunsa. Tulin näet erehdyksessä sanoneeksi, että hän keikkui istuessaan peräpenkillä. »Keikkui, keikkui», hän matki, »tuollaisen rääpäleen seljässä ei pysy kukaan hiljaa . . .» No, no, me tunsimme toisemme ja olimme kumpikin tyytyväisiä.

Toukokuun 11 päivänä.

Emännän kanssa 50 kilometriä maantiellä. Tiellä runsaasti liejua. Kesken kaiken moottori alkaa rutista. Pahaenteisesti, uhkaavasti — käy kuitenkin kotiin saakka.

Toukokuun 12 päivänä.

Illalla moottori lakkasi yhtäkkiä käymästä. Se rusahti pahasti, kaikki oli loppunut. Työnsin sen kotiin, sadattelin sitä, mutta ei se auttanut. Aamulla tulee inhoittava työntäminen työpajaan . . .

Toukokuun 14 päivänä.

»Mitä kuuluu?» kysyin myyjältäni. — »Huonoa kuuluu, tulkaa katsomaan.» Työpajan pöydällä on vaihdelaatikoni. Syrjästä nyrkinkokoinen kappale poissa. Katselen suurin silmin. »Olette ajanut ilman öljyä. On katkennut teräsrengas. Se meni hampaitten väliin. Akseli työntyi ulos laatikon syrjästä.»

Toukokuun 16 päivänä.

Moottoripyöräni on sairas ja itsekin olen sairas — ajatellessani sitä. Tänään sain kuulla, että hitsaus on onnistunut. Saan pyöräni huomenna . . .

Toukokuun 17 päivänä.

Tänään sain moottorin. Se oli kuin uusi. Tänään oli kilpailu 55 kilometrin ajossa. Mutta siitä — ja jatkosta — joskus toiste . . .

SUVEN TUULI

Suven tuuli soittaa säveleitään,
pilvet taivahalla kiitää teitään.
Liukuu lämmön laine yli maan,
hallan muistot huuhtoin matkassaan.

Sykkää elon suoni kaikkialla.
ilo, leikki maassa, taivahalla!
Kesän autuus korkeimmillaan on,
usko onneen runsas, rajaton!

Elää, liikkuu ruoho, kukat, laiho,
kesän keinuun nukkuu kaikki kaiho;
huomaat vasta syksyn saapuneen,
kun näät käyneen varstan, viikatteen.

Lailla suven sykkii elämäin:
syksy suuri saapuu yllättäin!

Väinö Siikaniemi.

SANOMALEHTIMIEHEN VIIMEINEN MATKA. Kuva toimittaja Emil Junton hautajaistilaisuudesta. Vainajan virkatoverit kantamassa arkkua H:gin Vanhan hautuumaan kappelista ruumisvaunuihin. Vieressä maist. Väinö Siikaniemen sepittämät ja haudalla lausumat muistosäkeet.

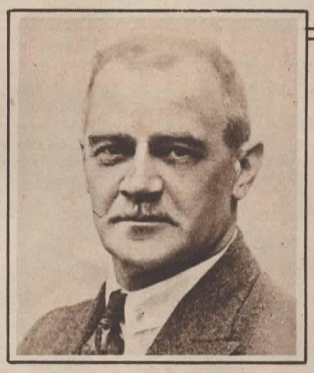

C. J. DANIELSON,
lehtori. Vaasa.
60 v. 19. 8. 26.

KARL FAZER,
tehtailija. Helsinki. 60 v. 16. 8. 26.

A. F. PROCOPÉ,
everstiluutnantti.
Helsinki.
50 v. 18. 8. 26.

JUHO AIJÄLÄ
(oik.), lehtori.
Rauma.
60 v. 19. 8. 26.

SUOMEN TEOLLISUUSMIEHET KOOLLA (alla). V. k. 30—31 p:nä olivat maan teollisuudenharjoittajat kokoontuneet Lahteen Suomen Teollisuuden Harjoittajain 21:seen yleiseen kokoukseen. Tilaisuuteen oli saapunut runsaasti osanottajia, kaikkiaan satakunta henkilöä. Kuvassamme kokouksen puheenjohtaja, kunnallisneuvos V. von Wright istumassa neljäntenä oikealta. — Valok. L. H. Siukonen, Lahti.

Kenraali Mannerheimin kesähuvila Hangossa.

VALKOINEN HUVILA

SUOMEN KUVALEHDELLE KIRJOITTANUT ELSA von BORN

Hiekkarannalta, jolla loikoilin, näin joka aamu läheisen saaren valkoisen huvilan, aamuauringon välkehtivän hopeameren ympäröimänä. Rannan sileäksi kuluneet kalliot loistivat, huvilan musta katto välkkyi auringossa, parvekkeen sirot pilarit antoivat ilmavuutta fasaadille — ainoastaan männyt muodostivat tummia ääriviivoja tämän valoisan, valkoisen kesäkodin ympärille.

Eräänä sädehtivänä suvipäivänä, jolloin ilma hiekan yläpuolella väreili lämmön vaikutuksesta, astelin ylös huvilan parvekkeelle, missä isäntä rakastettavasti lausui minut tervetulleeksi ja ohjasi minut sisälle valkoiseen huvilaan sen korkeiden, avoimien ovien kautta. Täällä sisällä oli kaikki niin ilmavaa ja suvista. Vaaleiden, yksiväristen seinien ja tumman lattian sekä tummien kattopintojen vastavaikutus oli voimakas, värikkäät uutimet kehystivät ikkunoita, kirjavat patjat pehmensivät korikaluston jäykkyyttä, ovet olivat avoinna auringon ja valon vapaasti tulla sisälle. Kaikki oli samalla kertaa sekä aistikasta että mukavaa. Myöskin makuuhuoneen käytännöllinen yksinkertaisuus oli tyylikästä ja viehättävää. Muutamilla harvoilla tarkotuksenmukaisilla huonekaluilla oli täällä saavutettu kodikas ja viihtyisä tuntu. »Kaikki tämä on niin yksinkertaisesti aikaansaatavissa», huomautti isäntäni, »eikä vaadi suuria kustannuksia. Kukin saattaa sisustaessaan kesäkotiansa helposti saavuttaa saman tuloksen ja näin ollen on hänellä huoneessaan juuri se, mitä hän tarvitsee.» »Niinpä kyllä, erittäin yksinkertaista», vastasin, »ja kuitenkin mahdotonta useimpien aikaansaada, aivan yhtä yksinkertaista kuin olla inhimillinen, joka kuitenkin on harvinaisin kaikista inhimillisistä ominaisuuksista».

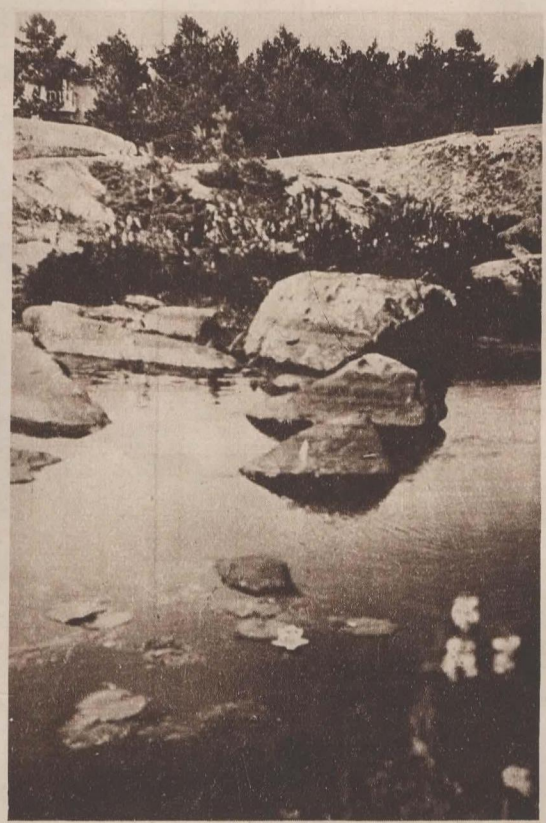

„Valkoinen lumme, joka kasvoi erään kalliohalkeaman rauhaisassa vedessä."

Parvekkeella oli teepöytä katettuna. Mereltä tuli raikkaita, suolaisia henkäyksiä, joilla yhtyneenä mäntymetsän lämpimään tuoksuun oli ihmeellisen virkistävä vaikutus. Kallioilla kasvavien, myrskyn raastamien mäntyjen välistä näkyi meren viiva joka taholta, majakan ylväs torni seisoi kuin vartija, varottaen kaikkia matkamiehiä pysymään loitolla tuhansista vaarallisista kareista ja luodoista. Kaiken tämän suuren, avaran ja liikkuvaisen omituisena ja viehättävänä vastakohtana oli valkoinen lumme, joka kasvoi erään kallionhalkeaman rauhaisassa vedessä, ja mänty, joka oli parvekkeen läpi pujotellut mahtavan runkonsa ja jonka viheriän latvakruunun raoista aurinko lähetti valokuvioitaan sisälle.

UUTISKUVIA

LENTO-ONNETTOMUUKSIA (vas.). Lentokone, joka v. k. 29 p:nä oli ohjauslaitteen viottumisen takia pakotettu suorittamaan hätälaskun Matkaselän aseman luona. Aikomus oli laskea läheiseen Ritolampeen, mutta joutuikin kone metsään syöksyen pystyyn maahan. Kone, joka oli Sortavalan lentoasemalta, vahingoittui vain vähän ja lentäjät pääsivät vaurioitta (valok. K. Kaisila). Soikiossa nähdään toinen Sortavalan lentoaseman koneista, joka niinikään oli pakotettu tekemään hätälaskun t. k. 5 p:nä. Kone oli matkalla Sortavalasta Uttiin ja tapahtui hätälasku Asikkalan pitäjän

Syväoron lähellä olevaan Sompalampeen. Kone ja runko säilyivät verrattain ehjinä, mutta siivet ja pontoonit ruhjoutuivat käyttökelvottomiksi. — Valok. J. Huovinen.

TULVA TURUSSA (vas.). V. k. 28 p:nä oli Turussa niin rankka ukkossade, että useat kadut joutuivat veden valtaan. Kuvamme on Auran ja Linnankadun kulmasta. — Valok. Solio, Turku.

Mutta muutamat parvekkeen edustalla kasvavat loisteliaat kukkaset houkuttelivat luoksensa, ja väsymättömällä kärsivällisyydellä sekä asiaa kohtaan elävää harrastusta osottaen kuljetteli huvilan omistaja minua kukalta kukalle, kalliolta toiselle esitellen jokaisen istutuksen, joka helläväroen oli tehty saarelle. Mitä luonnon viivojen ymmärtämystä olikaan kysynyt toimenpide juurruttaa tähän tuulen pieksämään karuun ympäristöön uusia kasveja niin, että ne kaikesta huolimatta näyttivät ikäänkuin kuuluvan tämän saaren vakinaiseen kasvistoon. Miten hellävaroen olivatkaan puiden oksat leikatut; männyt, jotka vuosikymmeniä olivat ponnistelleet ylöspäin huolimatta siitä, että myrsky oli ikäänkuin taivuttanut taaksepäin niiden oksia kallioita kohden, lepät, joiden luisevat pensaat olivat kuin tuulenpesiä, ja katajapensaat, jotka tiheän, viheriöivän maton tavoin peittivät kallionkielekkeitä. Tuntui siltä kuin olisi nähnyt täällä kokonaan uuden kasviston, ja vaikeasti oli kataja tunnettavissa näissä ojentuneissa, litteissä oksissa, joissa oli pitkiä, hoikkia neulasia, samanlaisia kuin Japanin viehkeissä kasveissa.

Kallioiden pengermiin ja rakoihin oli istutettu kukkia. Tuskin huomasikaan, että ihmiskäden työtä oli vaatimattoman dianthuksen sijoittuminen villin lythrumin ja rantaveronican väliin. Punainen sedum esiintyi edukseen kallioiden ruskeata, hohtavaa seinämää vasten ja keltamatara viihtyi hyvin erään kasvin seurassa, jonka kellanvihreät lehdet ja kukkaset muodostivat veikeitä, tuuheita kimppuja. Kullakin kallionmuodostelmalla oli omat erikoiset kukkansa, ja keisarinkruunun hehkuvan tulen ja lemmenkukan kainon sinen välinen vastakohta oli suurenmoinen. Lummelammen luona kasvoivat rinnakkain kurjenmiekka ja kurjenjalka ja kiviportaiden rakosissa kiemurteli pieniä, tuntemattomia kasveja. Isäntäni ei väsynyt näyttämästä, miten vähään tyytyväinen tämä villi lythrum oli, joka punavioletteine soihtukukkasineen valaisi jokaista pienintäkin kallionrakosta. Rantavirna peitti hietikon siroilla lehdillään ja kukillaan, mutta hieraciumia pidettiin tungettelijana ja se oli tuomittu sukupuuttoon hävitettäväksi. Täällä oli joka kohtaa valvonut viivoihin ja mittoihin tottunut silmä, karun kallion suuruudelle avoin katse ja syvälle isänmaan köyhään kamaraan juurtunut sydän. Ihmeteltävää, miten paljon olikaan katseltavaa tällä pienellä saarella; palava harrastus, työ oli ikäänkuin laajentanut sen rajoja.

Parveke valkoisine, solakoine pilareineen kylpi auringossa, kun palasimme ympäri saaren tekemältämme retkeltä, ja asteltuamme kiviportaita alas rannalle, otin jäähyväiset isännältäni hänen valtakuntansa rajalla. Kuljin eteenpäin pitkin rantatietä, joka johti lahden pohjukkaan, ja nautin sitten yksin eräällä penkillä illan auringon viime säteistä. Tuuli tyyntyi, meri asettui levolle ja vedenpintaan kuvastui ihmeellisiä värejä, vihreätä ja violettia. Suoraan vastapäätä oli valkoinen huvila, omituisesti hohtaen illan valaistuksessa, ja hämärästä, joka vähitellen levittäytyi pehmeänä ja harmaansinisenä yli taivaankannen, tuikahti näkyviin kirkas ja sädehtivä tähti valkoisen kenraalin kesäasunnon yläpuolella.

Hangossa heinäkuussa 1926.

TAPIOLAN TANHUVILTA

MERKILLISIÄ PUITA

Vanha pihlaja, jota perimätietojen mukaan on käytetty uhripuuna. Sen juurella on kesäisin uhrattu karjan ja maan antimia. Puu kasvaa Heinolan Vaippilaisissa Peltolan talon luona. — Valok. Heinolan Valokuvaamo.

Soikiossa: Suuri kataja, joka kasvaa Koskella (H. l.) Töyhkylän Laurilan maalla. Katajan ympärysmitta tyvestä on 153 sm. — Valok. A. Hyrsky.

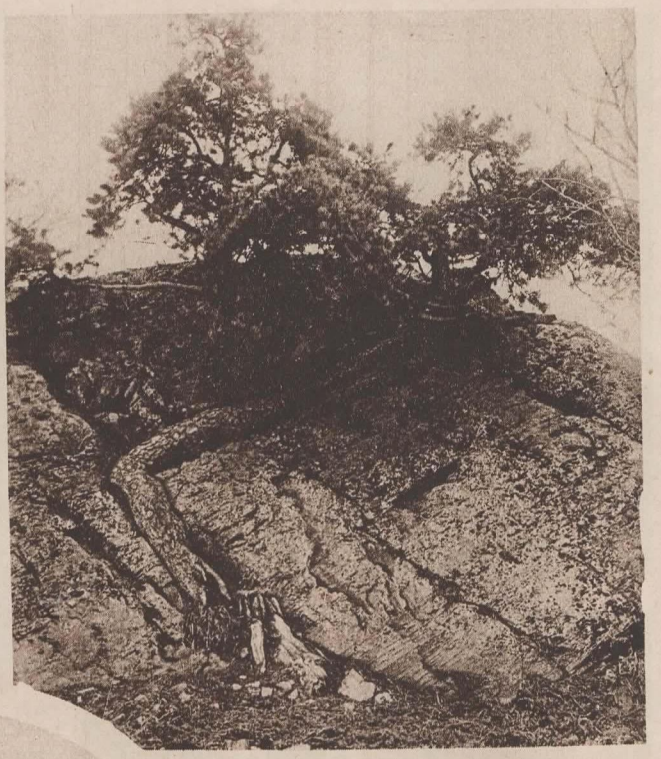

Omituinen petäjä, joka kasvaa Savonlinnan kaupungin Vääränsaaren kaupunginosassa. — Valok. W. A. Sihvonen.

Nyrynnäre-niminen kuusi, joka kasvaa Suomussalmella Perlön kylän Laajan talon metsässä. Kuusen pituus on 2 1/2 m ja paksuus tyvestä 48 sm sekä ympärysmitta 16 m. — Valok. K. J. Mikkonen.

Vasemmalla: Kuusithaarainen mänty, joka kasvaa Kanneljärven Hämeenkylässä. — Valok. Joonas Määttänen.

Oikealla: Käärmekuusi, joka kasvaa Äyräpään metsänhoitoalueella. Puu on 2,3 m pitkä ja oksat ovat käärmemäiset, neulasten peittämät. Metsänhoitajien toimesta on se aidattu. — Valok. Leo Kurvinen.

SOTATAIDON SALAISUUKSIA KERTAAMASSA

* * *

KUVIA RESERVIALIUPSEERIEN HARJOTUSKOKOUKSESTA UTIN LEIRILTÄ.

Sotatiedon ja. -taidon opettajia. Reserviharjotuspataljoonan upseeristo, keskellä pataljoonan komentaja, kapt. Kock.

* * *

Soikiossa: Huuhtomassa pois Utin kankaiden pölyjä Haukkajärven vilpoisissa aalloissa.

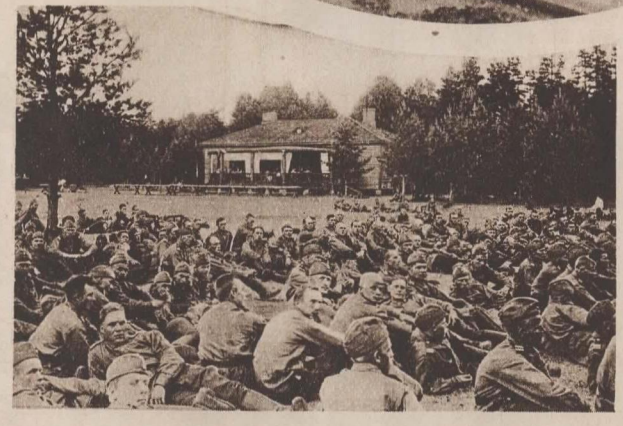

Reserviharjotuspataljoonan telttoja kaikille leireille ominaisen „pyhän linjan" varrella.

Vasemmalla: Vaihtelua rasittavien leiriharjotusten lomassa. Juhla Utin linnakkeen raunioilla. Taustalla kaunis sotilaskoti.

Alla: Kerrankin todellinen „vetonumero". Aliupseerit köydenvedossa.

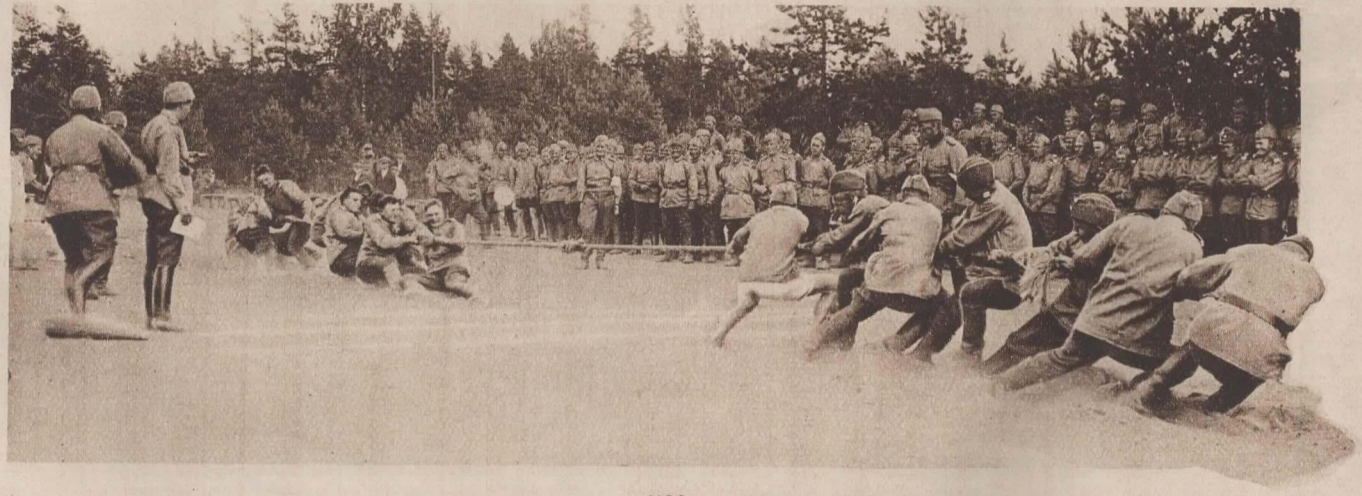

KAMERASAALISTA SIELTÄ TÄÄLTÄ

* * *

60-VUOTIAS PALOKUNTA (vas.). T. k. 1 p:nä vietti Uudenkaupungin vapaaehtoinen palokunta 60-vuotisjuhlaansa. Kuvassamme kunta valokuvattuna vuosipäivänään kunniajäsenineen ja kutsuvieraineen. — Valok. Iris, U:kaupunki.

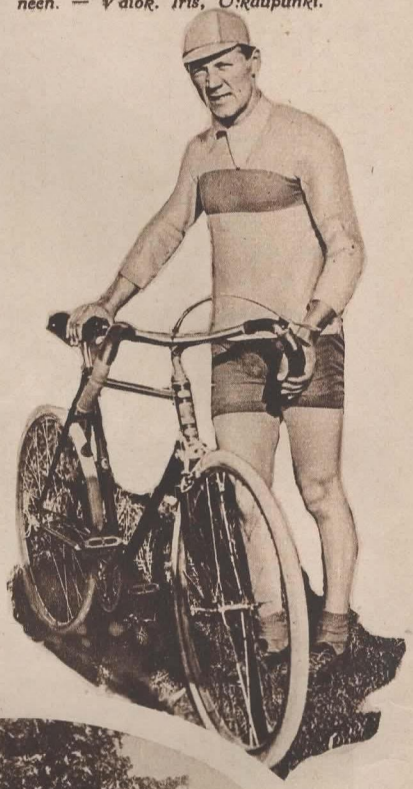

SUOMEN PYÖRÄILYMESTARI (oik.). R. Hellberg, joka äskettäin Kuopiossa pidetyissä Suomen pyöräilymestaruuskilpailuissa voitti 1 ja 30 km:n matkoilla mestaruuden. — Valok. H. Happonen.

OSUUSKAUPAN PALO (vas.). Koiviston Osuuslitike, jonka tuli hävitti t. k. 2 p:nä maan tasalle. — Valok. E. Haikkala.

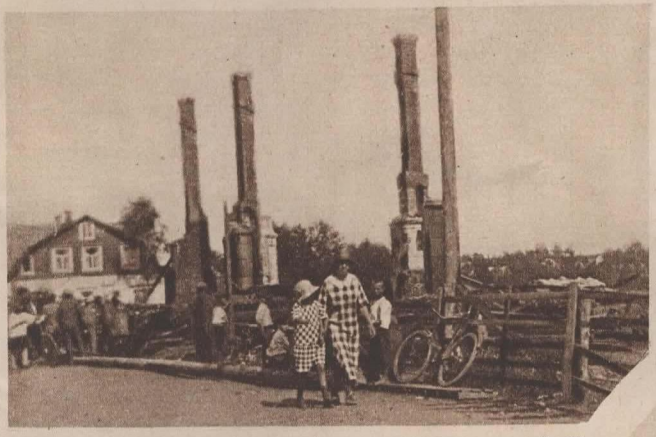

HARVINAINEN KASVI (oik.). Aromaan kasvistoa, n. k. Cleopatran neula (Eremus robustus) kasvamassa senaattori Kairamon puutarhassa Hattulassa. Kasvi on kestänyt Suomen talvet ilman suojelusta. Kuvatuista kukkavarsista ovat pisimmät 2 1/2 m korkeat. Kuvassa senaattori Kairamo.

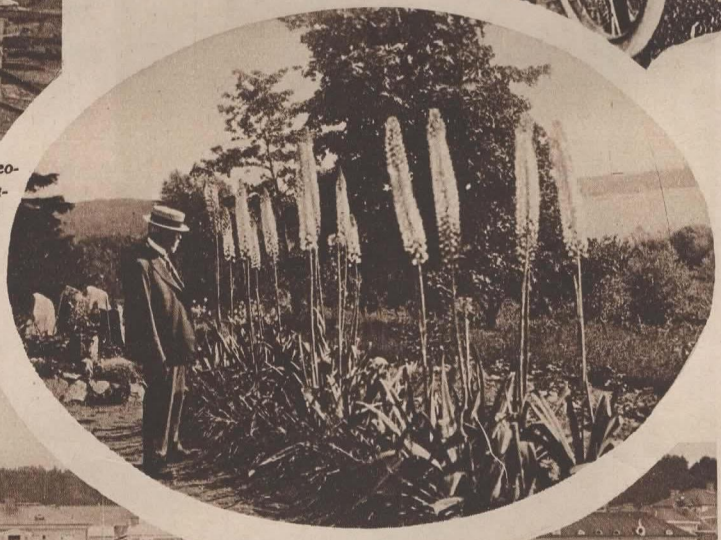

URHEILUKENTTÄMME PARANEVAT (alla). Tampereen urheilukenttä, jolle äskettäin on valmistunut kuvassa näkyvä katsojaparveke. Tällä kentällä toimeenpannaan Pyrinnön järjestäminä t. k. 14—15 p:nä Suomen urheilumestaruuskilpailut.

SUOMEN KUVALEHTI. Toimitus: Helsinki, Uudenmaankatu 10. Puh. 88 55. Käsikirjoitukset ja kuvat, joita ei voida käyttää palautetaan ainoastaan, jos palautusmaksu on liitetty mukaan. Henkilökuvien tulee olla toimituksella 2 viikkoa ennen asianomaista merkkipäivää. Tilaushinnat: 1 vk. 85: —, 1/2 vk. 45: — ja 1/4 vk. 25: —. Ulkomailla: 1 vk. 135: —, 1/2 vk. 70: — ja 1/4 vk. 40: —. Irtonumerot 3: —. — Konttori: Helsinki, Uudenmaankatu 10. Avoinna 9—1/2 12 ja 1—1/2 5. Lauantaina 9—2. Puhelin: 87 92. Tilauksia vastaanotetaan puhelimitse — Ilmoituskonttori: Helsinki, Uudenmaankatu 10. Avoinna kuin yllä. Puhelimet 87 92 ja 122 04 (Mantila).

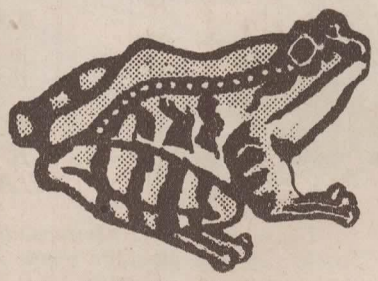

SAMMAKKO-KARAMELLI

UUTUUS KARAMELLIALALLA

1. Itse karamelli on pienen vihreän lehvi-sammakon muotoinen.
2. Erinomainen pähkinätäyte, uutta lajia.
3. Kevyt painoltaan, siksi halpa.

AISTIKAS, SAMMAKONKUVALLA VARUSTETTU VIHREÄ KÄÄRE-PAPERI ON HELPOSTI TUNNETTAVA

Fazer

Saatavana kaikissa hyvinvarustetuissa liikkeissä.

HAVIN IRMA

SAIPPUA

on ensiluokkainen, parhaista raaka-aineista kokoon-pantu, lanolinilla kyllästetty ihosaippua.

*

Järkiperäisen ihonhoidon tärkein kohta on ihon puhtaanapito, johon tarvitaan taatusti hyvää saippuaa. Kokeilkaa Havin Irma saippualla ja tulos on Teitä tyydyttävä.

*

HUOM.! Laatukilpailussa viime vuoden Suomen Messuilla palkittiin saippua-alalla

AINOASTAAN HAVIN TUOTTEET KULTAMITALILLA

Parranajon

tekee mielellään hyvällä veitsellä

Partaveitsi on hyvä

jos sen ensin on vetänyt

SALAMA-hiomahihnaan

Patentti n:o 8937.

Saatavana hyvinvarustetuista kaupoista. Smk. 65:— postietuannilla:

SALAMA, Hanko.

Urheilu- ja uintikautena

mieluinen käsityö suo lepoa ja virkistystä.

UUTUUS — SILKKIVILLA-LANGAT

Uima-, urheilu- ja kävelypukuja, takkeja, puseroita y. m.
myy

OSAKEYHTIÖ TH. NEOVIUS

Helsinki: Mikonkatu 2 Viipuri: Aleksanterink. 27

Vain yksi markka päivää kohti tarvitsee Teidän maksaa tästä taskukellosta. Voimme myydä tähän kuvatun siron kellon vain 150:— mk:sta, ja jokainen, joka niin haluaa, saa maksaa kellon 30 mk:lla kuukaudessa. *Teidän ei tarvitse lähettää rahoja ennakolta.* Kello saadaan *heti* ja maksu suoritetaan sitten kuukausittain meille. Se, joka aikoo hankkia itselleen taskukellon, ei voi koskaan saada edullisempaa tarjousta. Kellolla on hyvä varmakäynt. ankkurilaite. Lähettäkää nimenne ja osoitt. mukana tämä ilmoitus. Takaamme suoran kohtelun.

TAVARAVARASTO POHJOLA, Vaasa, (Lokero 17)

HUSQVARNA

ompelu- ja kutomakoneita,

neuloja ja varaosia myy

Ompelukone Oy. Husqvarna Symaskin

Tampere / Helsinki / Viipuri / Turku / Oulu

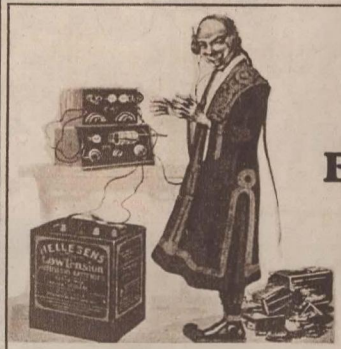

Hellesenin korkeajännitys- ja matalajännitys-

PATTEREITA

aina varastossa

*

YLEINEN SÄHKÖ OSAKEYHTIÖ
SUOMESSA
Helsinki, City-käytävä

TEHDAS OSAKEYHTIÖ

SERES

TURKU

valmistaa miellyttävän makuisia

Karamellejä

ja

Suklaateoksia

Onko Teillä varaa uhrata Smk. 12:—

Tällä pienellä summalla voitte saada itsellenne päällysjalkineet, jotka suojelevat kenkäänne kosteutta ja likaa vastaan. Erittäin sopivat navetoissa, meijereissä y. m. kosteissa paikoissa. Satoja tuhansia käytännössä Tanskassa ja Ruotsissa. Valmistetaan 4 eri suuruutta. Ilmoittakaa kengän numero. Lähetetään postietuannilla kaikkialle Suomessa. Asiamiehiä otetaan kaikkialle hyvää palkkiota vastaan. Ainoa valmistaja:

Päällysjalkinetehdas.
Helsinki.

YMÄR ABDRAHIM

ISO-ROBERTINKATU 28 / PUHELIN 1780

Runsas valikoima

Villa-, pumpuli- ja pellavakankaita

y. m., y. m.

KUVA LAATTOJA

(KLISEITÄ)

kaikkiin kuvittamistarkoituksiin, m. m. hinnasto-kuvalaattoja n. k. amerikalaisella retussilla, valmistaa parhaiten ja nopeimmin

KEMIGRAFINEN OSAKEYHTIÖ

Helsinki / Hietalahdenranta 17
Puh. 54 80 ja 113 82

Kuvallinen hinnasto lähetetään Smk. 2:— postimaksua vastaan

KAIKENLAISIA

SOITTOKONEITA

ostetaan parhaiten ja halvimmalla

O/Y R. E. WESTERLUNDIN MUSIIKKIKAUPASTA

Helsinki / P. Esplanaadink. 37

Nopea karvainpoisto. *»Rapidenth»* hävittää nopeasti ja kivuttomasti parrankasvun naisilta. Poistaa kasvoista rumentavat karvat *juurineen*, ärsyttämättä ihoa. Yksinkertainen käyttö, ei mitään aineenhukkaa, 100,000-kertaisesti taattu. Omalaatuinen jälkikäsittely ehkäisee karvojen uudestikasvamisen. Paketilta Smk. 90:—.

Ulkonevat korvat saattaa *»Rectodor»* nopeasti ja näkymättömästi oikeaan asentoon. Smk. 70:—.

Huomiotaherättämätön lähetys postiennakkoa + postimaksua vastaan.

J. A. Häggström,
Helsinki,
Pormestarinrinne 4.

MUOTOKUVIA

JUHO TAKALA,
Lahti.
85 v. 25. 7. 26.

M. F. TALVITIE,
maanviljelijä. Lapua.
70 v. 18. 8. 26.

ANNA HYNYNEN,
leskirouva. Helsinki.
70 v. 17. 8. 26.

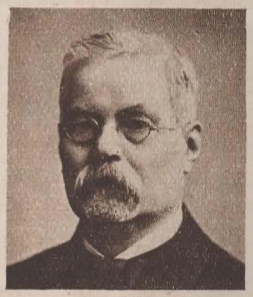

SAM. ALANKO,
konemestari. Lahti.
70 v. 9. 8. 26.

ANNA LOVIISA NISKANEN, emäntä. Siilinjärvi.
60 v 15. 8. 26.

OLGA KOJO,
ent. opett. rouva. Viipuri.
60 v. 14. 8. 26.

ELIINA NIKONEN,
emäntä. Petäjävesi.
60 v. 15. 8. 26.

ELLI NEVALAINEN,
leskirouva. Viipuri.
60 v. 14. 8. 26.

JOHAN WILHELM SIIVONEN, uuniliikkeenharj. Helsinki.
60 v. 14. 8. 26.

J. M. LINDÉN,
peltiseppämestari. Helsinki.
50 v. 17. 8. 26.

Ent. varastonhoitaja JAAKKO SANDELIN ja hänen vaimonsa JOSEFIINA. Pälkäkkälä.
Kultahäät 8. 8. 26.

DIMITRI MALMIVUORI,
kauppias. Viipuri.
50 v. 6. 8. 26.

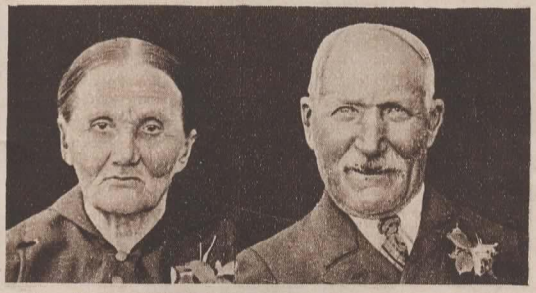

Maanviljelijä OTTO PAKKALA ja hänen vaimonsa SERAFIA. Michelspiltom. Liljendahl.
Kultahäät 15. 7. 26.

SAMELI NOKSO-KOIVISTO, maanviljelijä. Kurikka.
50 v. 29. 7. 26.

SIGNE ÖHMANN,
rouva. Viipuri.
50 v. 5. 8. 26.

AAMUINEN AKORDI

Sininen taivas kuohuu
valoa kuumaa.
Jostain valuu tuoksuja,
jotka huumaa . . .
Keltaista vaahtoa lainehtivat
tuuhealatvaiset vaahterapuut.
Sadetta, auringon suudelmia
vartoo kukkien ahnaat suut.

Jalkojen alla huokaa
kostea multa.
Laineet rantahan särkyin
säkenöi tulta.
Jostain katsovat kirkkaat silmät
hamaan sieluni hämärään —
syttyy lämmin, heleä hymy
ylitse vuosien lumen ja jään.

ELINA VAARA

EINE MARIA LINDSTRÖM,
neiti. Helsinki.
† 12. 7. 26. 19 v.

FREDRIK WILHELM SUNDVALL, kauppias.
Helsinki. † 21. 7. 26 68-v.

Hiusten luonnollinen runsaus

ja kauneus säilytetään ainoastaan siten että hiukset itse sekä niiden kasvupaikka hiusmarto, pidetään vapaana turmiollisista aineksista niinkuin hilseestä ja hiestä, jotka estävät hiusten kasvua ja saavat aikaan hiusten lähdön. Järkiperäinen hiustenhoito kotona ei ole vaivaloista eikä kallista, vaaditaan ensisijassa säännöllistä pesua eli shamponoimista

Sisar Ellan Tukanpesupulverilla,

joka omaa saippuan likaa-irroittavia ja puhdistavia ominaisuuksia, samalla kun se tekee hiusmarron pehmeäksi ja joustavaksi, hiukset hienoiksi, helposti kammattaviksi, ilmaviksi ja loistaviksi. Löytyy kaikkialla eri yhdistelmiä.

Henkilöille, joilla on kuiva ja hauras tukka, herroille sekä naisille, joilla on bobbatut tai shinglatut hiukset suositellaan **Sisar Ellan Shamponolia** käytettäväksi Sisar Ellan Tukanpesupulverilla-pesun jälkeen.

★

O.Y. TEKA A.B.

Italialaisia Mandoliineja

kuuluisaa merkkiä C. Puglisi Reale & Figlio.
Smk. 180:—.

O/Y FAZERIN MUSIIKKIKAUPPA
Helsinki / Aleksanterink. 11

NUOTTI

painosta suorittaa edullisimmin

JYVÄSKYLÄN KIRJAPAINO
Väinönkatu 10 / JYVÄSKYLÄ / Puhelin 455

GYTTORP

PATRUUNAT
eivät vahingoita riistaa — kun vain tähtää oikein!

T:MI J. V. TOIVANEN

Kulta- ja Kellosepänliike
Kuopio . Vaasa . Savonlinna
Kajaani . Iisalmi

Myyntiehtomme.

Ellei lähettämämme tavara tyydytä, niin palauttakaa se, jolloin lähetämme perimämme maksun Teille takaisin. Tämä myyntiehtomme on takeena, että lähetämme ainoastaan kunnollista tavaraa.

Taskusähkölampuista ja pattereista pyytäkää tarjouksiamme.

★

Tip-Top taskusähkölamppu. Kuva luonnollisessa koossa.

Tip-Top lähetetään
Smk. 20:—
postietuannilla, patterin ja polttimon kanssa, postimaksu siihen luettuna. Älkää lähettäkö rahaa etukäteen, vaan ilmoittakaa osoitteenne ja nimenne selvästi.

Tämä ihastuttavan pieni Tip-Top lamppu tilatkaa osoitteella

T:MI
J. V. TOIVANEN
KUOPIO
Kulta- ja Kellosepänliike

---

on nykyajan paras
OMPELUKONE
Edulliset maksuehdot.
Asiamiehiä otetaan.

O/Y OSK. F. LUNDÉN A/B
TURKU

WEILIN & C:o

AUTOLIIKE
BULEVARDI 5
PUHELIN 10951

ASIAMIEHET!

Rupea Suomen uudenaikaisimman, taiteellisen valokuvaussuurentamon asiamieheksi. Työn ensiluokkaisuus taataan. Hienoja näytekuvia. Korkea osinko.

Valokuvaussuurentamo
O/Y SUOMI A/B
Iso-Robertinkatu 8. Helsinki.

PIANO!

ei, vaan

URKUHARMOONI

joka upean asunsa ja kauniin, täyteläisen äänensä vuoksi kelpaa soittimeksi kenelle tahansa.

Tuotteet palkitut Pariisin maailmannäyttelyssä ja kotimaisten messujen laatukilpailuissa.

Kiittävimmät arvostelut! Pitkäaikainen takuu! Mukautuvat maksuehdot! Hinnasto vapaasti pyydettäessä.

HEDÉN JA KUMPP.
HARMOONITEHDAS / NUMMELA

Lion-voidetta käytetään ihon punerrusta, ryppyjä, tahroja, teerenpisamia, ahavoitumista, naarmuja ja muita puutteita vastaan.

LION-voidetta säännöllisesti käytäessä kasvojen iho tulee himmeän valkeaksi, sametinhienoksi — vienon nuorekkaaksi ja kauniiksi.

Smk. 30:— rasialta.

Hygien. ihokarvojen poistamisaine hävittää nopeasti ja tuskattomasti kiusallisen hiustenkasvun. Smk. 55:— pullolta. Lähetys toimitetaan huomiotaherättämättä postietuantia ja -kuluja vastaan.

Teknillinen Liiketoimisto, H:ki.

Ilmoitussivu.

Barnengenin **Créme-Parba** kauneudenhoitoa varten
tekee ihon valkeaksi, pehmeäksi ja sileäksi.

VALOKUVAUSKILPAILUMME „KOHTAAMINEN"

Olemme jo saaneet useita kilpailukuvia, joista tässä julkaisemme kolme.

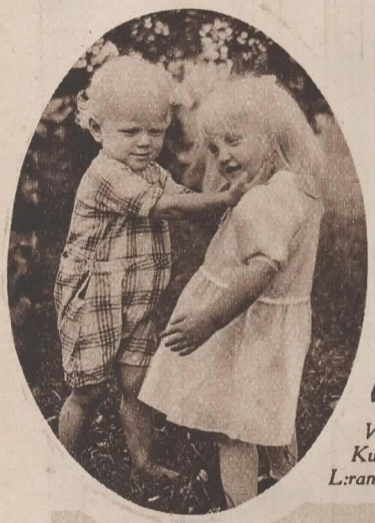

Vasemmalla: Läh.: E. Hartikainen, Kuopio, yllä: läh. op. L. A. Kölhi, L:ranta, alla: läh. Lempi Ranta, Munakka.

KESÄLOMA

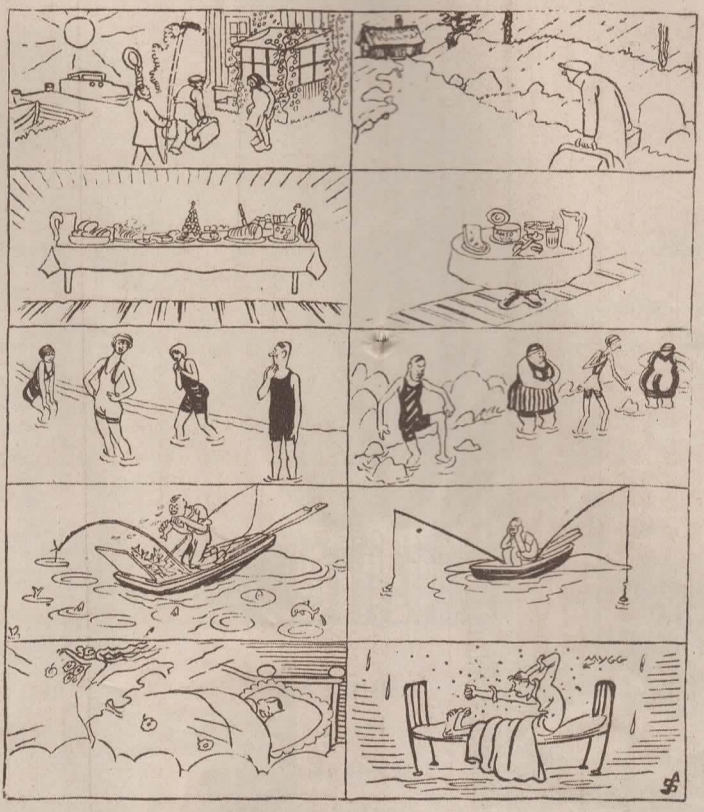

Yhä uudelleen piirtäjät palaavat vanhaan tuttuun aiheeseen: „millaiseksi Karlsson kuvitteli kesälomansa ja millaiseksi se tuli". Yllä on Sv. D:n piirtäjän kuvitelmat.

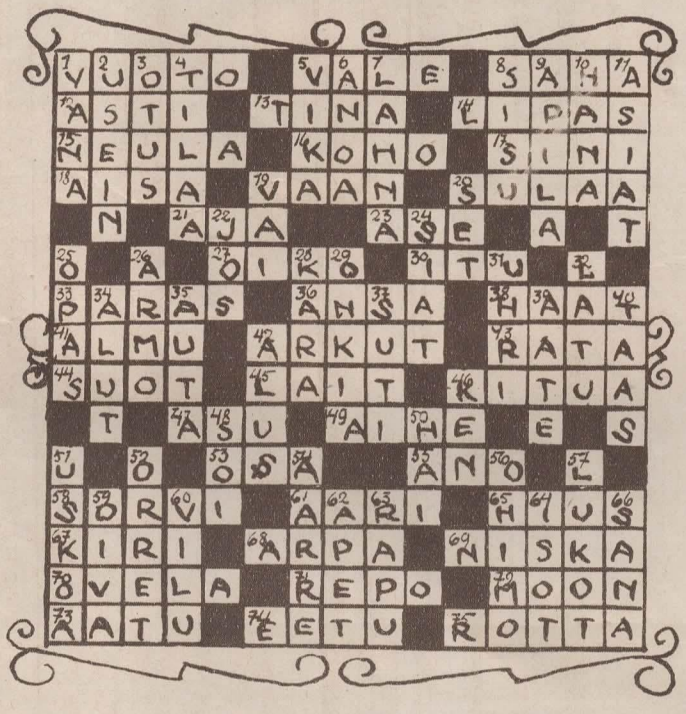

KOKOAMISTEHTÄVÄN RATKAISU

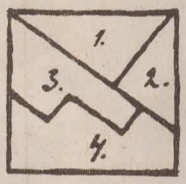

on yllä. Kolme 40 mk:n kirjapalkintoa saavat:

Martti Aarnio, Hirvas;
Aug. W. Ruoho, Sommee;
Margit Seimal, Kuopio.

RISTISANATEHTÄVÄN N:O 27 RATKAISU

on vieressä. Palkintoja 40 mk:n kirjat saavat:

Vilho Savinen, Tampere;
Elli Karppinen, Tampere;
Elin Backman, Helsinki;
Tyyne Petäsmäki, Raisio;
Anna-Maija Takala, Paimio;
Maija Ketonen, Tampere;
Aarne Korhonen, Kuopio;
Airi Sevonius, Kokemäki;
Nils Hobin, Kannus;
Helvi Oksanen, Jyväskylä.

SIRKUSRAKKAUTTA

Lihava ilveilijä: „Oo rakas Klaara, minä rakastan teitä, sydämeni palaa aivan rakkaudesta teitä kohtaan."

Ratsastajatar: „Ilmankos täällä haisee niin palaneen rasvan käry."

(Journ. Amusant.)

Muistakaa „Kohtaamis"-valokuvauskilpailuamme. Palkinnot 100, 75 ja 50 mk rahassa.

Jokainen nainen

TURKU, Puutarhak. 24

uolellisuudella kaikki liinavaatteensa. hienostunut makunsa on ratkaisevana liinavaatteiden valinnassa. Nämä paleet ovat kauniita ja hienoja.

ääkseen näiden hienojen, arkojen vaaiden pehmeyden ja muodon, ovat ne suurimmalla huolellisuudella. Liuottakaa LUX=saippuahiutaleita kuumassa vedessä, lisätkää kylmää vettä kunnes liuos on haaleata ja puristakaa sitten runsas LUX=vaahto vaatekappaleiden läpi.

LUX=menetelmä, niin yksinkertainen itsessään, pitää kaikki hienot naisten alusvaatteet pehmeinä ja kauniina.

A. B. Lever O. Y.

L.F.S.

Kustannusosakeyhtiö Otavan Syvennyspainolaitos, Helsingissä 1926